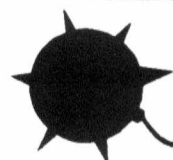

Το ΠΑΠΑΡΙ^{άπο}

Ενάντια στην μιζέρια

Ingo Hasselbach:

Οι μέρες μου σαν νεοναζί

Ambrose Bierce:

Το λεξικό του Διαβόλου

Eduardo Rothe:

*Η κατάκτηση του χώρου
σε χρόνο εξουσίας*

Taslima Nasreen:

*Ινδουιστικό όπιο και
διανοούμενοι της Δύσης*

Επιστροφή στα Βασικά! Τεύχος #13

ΜΗΝ ΠΕΤΑΞΕΙΣ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ ΣΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Από τότε που κουράστηκα να ψάχνω
έμαθα να βρίσκω
Κι από τότε που ο άνεμος μου εναντιώθηκε
σαλπάρω μ' όλους τους ανέμους
Φρειδερίκος Νίτσε

Μπάτσοι πρέζα χάπια καταστολή μας πολιορκούν από παντού ξεβράζουν οι πλατείες ανθρώπινα ερείπια γεμίζουν πάλι οι εκκλησίες και τα μπουρδέλα τα γήπεδα και οι φυλακές πληθαίνουν οι παπάδες και οι νταβάδες τα κοπάδια και οι ποιμένες ψυχολόγοι επικοινωνιολόγοι κοινωνικοί λειτουργοί χαρτορίχτρες μέντιουμ δημοσιογράφοι διάττοντες καλλιτεχνικοί αστέρες γεμάτες πένες άδεια κεφάλια μας ετοιμάζουν τα νέα κρεματόρια της σκέψης και όσοι δεν ενέδωσαν στην χαύνωση της παντόφλας και του καναπέ περικυκλωμένοι από τις νέες λεγεώνες της τάξης Πού είναι η αντίσταση; Άστοχα νευρωτικά μπουκάλια σαν ροχάλες ούτε μια στάλα αγάπης για τον άνθρωπο μέσα τους μονάχα αδιαφορία και περιφρόνηση Ασφυξία αηδία φίλοι από το τηλέφωνο σεξ από το κομπιούτερ τι μας ετοιμάζουν ακόμα Ό,τι αγαπήσαμε ξεφτιλίστηκε όλα έγιναν αντεργκράουντ ανεξάρτητα επαναστατικά εναλλακτικά ιλλουστρασιόν φανζίν σκυλάδικα ροκάδικα κουλτούρα των ντραγκς και του χάι τίποτα δεν μιλάει στην καρδιά μόνο ένα επιφανειακό άγγιγμα να μας θυμίζει πότε πότε τον έρωτα για εκείνο το διαφορετικό που μας διέφυγε Να ξαναβρούμε το χαμένο νήμα της ζωής το μονοπάτι της ουτοπίας το δρόμο της εξέγερσης αγάπη και οργή λύσσα και εγρήγορση Καρδιά Από Φωτιά Μυαλό Από Πάγο Το πέρασμά μας δεν θα περάσει απαρατήρητο

Η νύχτα ακολουθεί την τροχιά σου
τι σε νοιάζει, αστέρι, γι' αυτήν;
Κύλα ευτυχισμένο,
μέσα από τούτη την εποχή!
Η δυστυχία της
σου 'ναι ξένη και μακρινή!
Το φως σου ανήκει
στον πιο μακρινό κόσμο: αμαρτία
πρέπει να 'ναι για σένα ο οίκτος!
Μόνο ένας νόμος ισχύει για σένα:
να 'σαι καθαρό!

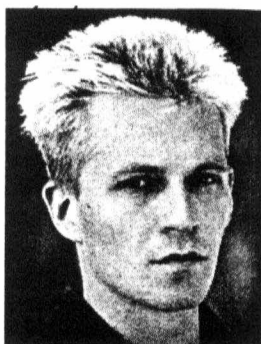
Περιοδικό Παπάρι Νο 13
Ιανουάριος 1998
Κανένα κοπιράιτ.
D.T.P. Hooligans:
Γιάννης, Ελίνα, Αλέξανδρος
Μπέττυ.

έξω οι μπάτσοι και η ηρωίνη
αντίσταση στην καταστολή
κρατική και χημική

Ό,τι δεν φτάνει το ρόπαλο του μπάτσου
το φτάνει η πρέζα του
Κατάστρεψε τις αυταπάτες σου όχι τη ζωή σου
κατάστρεψε το κράτος όχι το σώμα σου

INGO HASSELBACH: ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΜΟΥ ΣΑΝ ΝΕΟΝΑΖΙ

Ο Ίνγκο Χάσσελμπαχ έζησε κυνηγημένος για κάποια χρόνια. Δεν είχε μόνιμη διεύθυνση και οδηγούσε αυτοκίνητα με γεύτικες πινακίδες. Στο σπίτι της μητέρας του οι πρώην σύντροφοί του έστειλαν πακέτο-βόμβα. Υπήρξε ένα απ' τα τρία ιδρυτικά στελέχη των Νεοναζιστών στη Γερμανία και μέλος της *Nationalen Alternative*. Τώρα πλέον μάχεται τον ακροδεξιό εξτρεμισμό, καταθέτοντας μάλιστα εναντίον των παλιών του συντρόφων. Το βιβλίο του *Ο Λογαριασμός* πούλησε 15.000 αντίτυπα την πρώτη κιόλας εβδομάδα από την έκδοσή του. Το κείμενο που παραθέτουμε είναι από το ένθετο της εφημερίδας *Guardian* της 10ης Φεβρουαρίου 1996. Αν μη τι άλλο, αποτελεί μια άμεση μαρτυρία σχετικά με το πως οργανώνονται οι Νεοναζί στη Γερμανία και δη στην Ευρώπη, ποια είναι η δράση τους, τα κόλπα τους και τελικά το πως μπαίνει σε λειτουργία όλο αυτό το εθνικιστικό πλυντήριο του εγκεφάλου, η δράση του οποίου έχει αρχίσει να επενεργεί και στα μυαλά κάποιων ντόπιων βλαμμένων.

Ο πατέρας μου μισούσε ανέκαθεν τους Ναζί. Μετά τον πόλεμο, γράφτηκε στο Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Ήταν φανατικός Σταλινικός. Η Ιδεολογία του ήταν πιο σημαντική απ' ο,τιδήποτε άλλο – γυναίκα, παιδιά, δουλειά. Φυλακίστηκε για τρία χρόνια λόγω συμμετοχής σε «αντι-συνταγματική» οργάνωση, σύμφωνα με τον ίδιο νόμο που χρησιμοποιείται τώρα κατά των Νεοναζί.

Όταν αποφυλακίστηκε το 1964, πέρασε το Τείχος προς αυτό που θα ονομάζαμε λάθος κατεύθυνση – τα ανατολικά. Γνώρισε τη μητέρα μου στο Ανατολικό Βερολίνο. Δούλευαν και οι δυο σαν δημοσιογράφοι για το Ανατολικογερμανικό Πρακτορείο Τύπου. Ο πατέρας μου προσαρμόστηκε στην πολυπόθητη θέση ευκολότατα: ήταν ένας «ήρωας στη μάχη κατά του φασισμού». Η σχέση των γονιών μου ξεκίνησε στα τέλη του 1965 και δεν διήρκεσε πάνω από ένα χρόνο. Πιστεύω ότι αγάπησαν ο ένας τον άλλο, αλλά ο πατέρας μου είχε γυναίκα και παιδιά που τον ακολούθησαν περνώντας τα σύνορα. Ήταν προφανές ότι αυτός και η μητέρα μου δεν μπορούσαν να μείνουν μαζί. Σαν παιδί, ήξερα τον πατέρα μου ως «Θείο Χανς».

Πέρασα το μεγαλύτερο διάστημα των πρώτων πάντα χρόνων της ζωής μου με τον παππού και τη γιαγιά μου. Ζούσαν σ' ένα απ' τα παλιά διαμερίσματα στο Πρεντσλάουερ Μπεργκ, μια παλιά γειτονιά του Ανατολικού Βερολίνου, ακριβώς στα σύνορα του Τείχους. Ήταν ένα γκριζό πενταόροφο κτίριο χωρίς ασανσέρ, με στρογγυλά παράθυρα και μπαλκόνι ολόγυρα. Συνήθιζα να κάθομαι εκεί και να πετάω τους πλαστικούς μου καουμπόηδες από το γείσο του μπαλκονιού στο δρόμο.

Τα βράδια έπαιζα κοντά στη γιαγιά μου και άκουγα τις ιστορίες της καθώς μαγείρευε. Ήταν η μόνη που μου μίλησε για τα χρόνια των Ναζί και η μοναδική σκέψη που θυμάμαι να έκανα είναι ότι αυτά είχαν συμβεί πριν από αιώνες, σ' έναν άλλο κόσμο.

Εκείνο το διάστημα υπήρχε στο κτίριο μια κομμούνα. Φαίνεται περίεργο τώρα το γεγονός ότι μπορούσαν να ζουν χίπηδες μερικά τετράγωνα μακριά απ' το κέντρο του Αν. Βερολίνου. Η κατάσταση αυτή ήταν ανεκτή γιατί η κυβέρνηση θεωρούσε πιο καλό να κατασκοπεύει αυτές τις ομάδες απ' το να τις απαγορεύσει.

Οι χίπηδες με κάλεσαν πολλές φορές στο διαμέρισμά τους. Γυρνούσαν όλη μέρα σχεδόν γυμνοί και τα παράθυρά τους δεν είχαν κουρτίνες. Ήμουν καταγοητευμένος από τον τρόπο ζωής αυτών των ανθρώπων οι οποίοι πραγματικά με κακομάθαιναν. Κάπνισα το πρώτο μου τσιγάρο εκεί. Τα πρωτοέφτιαξα με μια κοπέλα όταν ήμουν 11. Εκείνη πρέπει να ήταν 25 ή 26. Το όνομά της ήταν Έλκε. Αρχικά ήμασταν φίλοι. Μετά αρχίσαμε να κάνουμε σεξ. Μου άρεσε πολύ και όλοι οι υπόλοιποι χίπηδες έβρισκαν πολύ χαριτωμένο που κοιμόμουν μαζί της. Ήμουν κάτι σαν το παιδί της ομάδας, το μικρό τους χιπάκι.

Δεν υπήρχαν ναρκωτικά στην Ανατολική Γερμανία, αλλά υπήρχε άφθονο σπιτικό αλκοόλ. Στα 12 είχα γίνει ειδικός στο να το κλέβω. Στην αρχή έκλεβα για τους χίπηδες. Τώρα όμως υπήρχε μια σημαντική πανκ σκηνή και άρχισα να αράζω μ' αυτούς κατά τη διάρκεια της εβδομάδας, όταν έμενα στο σπίτι της μάνας μου. Περνούσα ολόκληρες εβδομάδες με τους σκληροπυ-

ρηνικούς πάνκηδες στο Λίχτενμπεργκ και, μετά, τα Σαββατοκύριακα με τους χίπηδες και τη γιαγιά μου στο Πρεντσλάουερ Μπεργκ.

Κάθε ομάδα νέων είχε το δικό της τρόπο αντίστασης στο Κράτος: οι χίπηδες τον τρόπο ζωής τους, οι πάνκηδες έκλεβαν σαν τρελοί και οι σκίνχεντς χρησιμοποιούσαν ωμή σαδιστική βία. Τρία βήματα προς την εξέγερση.

Όταν άραζα με τους πάνκηδες γνώρισα και έγινα φίλος με τον Φρέντνυ Μάιζελ. Παρόλο που είχαμε την ίδια ηλικία, ήταν δηλαδή νεώτερος από τους υπόλοιπους, ήταν μακράν ο πιο σκληρός. Συναντιόμασταν όταν κλέβαμε. Ήταν μαζί μου όταν άρχισα να γράφω με σπρέι στους τοίχους των σπιτιών μιας κυριλέ γειτονιάς κοντά στη Στραουσμπεργκερ Πλατς. Φτιάχναμε ένα κεφαλαίο «Α» σε κύκλο: το σύμβολο της αναρχίας. Μετά από μερικές εβδομάδες φτιάχναμε και σβάστικες δίπλα στα αλφάδια μας. Δεν ξέραμε τι ακριβώς σήμαινε, αλλά ξέραμε ότι ήταν ό,τι πιο απαγορευμένο.

Μια φορά το χρόνο, στο Λίχτενμπεργκ Παρκ η κυβέρνηση οργάνωνε ένα φεστιβάλ προς τιμή των κατακτητών μας: το «Φεστιβάλ Φιλίας προς Τιμήν των Σοβιετικών Στρατευμάτων». Το 1987, ο Φρέντνυ κι εγώ αποφασίσαμε να παραβρεθούμε. Η μουσική ακουγόταν δελεαστική. Επίσης, ξέραμε ότι θα υπάρχει άφθονη μπίρα. Το πάρκο ήταν γεμάτο με άτομα της «σκηνής» – πάνκηδες, χίπηδες, σκινάδες – συνηθισμένους ανθρώπους, μπάτσους, μυστικούς της Στάζι και Ρώσους στρατιώτες. Ο Φρέντνυ είχε μόλις βγει από τη φυλακή, καταδικασμένος για «απόπειρα διαφυγής στη Δύση» και «τεμπελιά/ανεργία», οπότε ήταν κάτι σαν πάρτυ καλωσορίσματος γι' αυτόν. Τότε έκανα ένα απ' τα πιο γενναία και πιο ηλίθια πράγματα που έκανα ποτέ: Προχώρησα στη μέση μιας ομάδας «απελευθερωτών» πήρα μια βαθιά ανάσα και φώναξα «Το Τείχος πρέπει να πέσει!» Όλοι όσοι βρίσκονταν σε απόσταση ακοής, γύρισαν να δουν ποιος είχε ξεστομίσει αυτή τη βλασφημία. Οι Ρώσοι στρατιώτες που μιλούσαν Γερμανικά, έδειχναν εξοργισμένοι. Μεθυσμένος και ενθουσιασμένος από το αποτέλεσμα, το φώναξα ξανά και ξανά. Ένοιωθα υπέροχα. Ξαφνικά με πιάσαν οι μπάτσοι και άρχισαν να με σπρώχνουν.

Ο Φρέντνυ κι εγώ κατηγορηθήκαμε για παράβαση της Παραγράφου 220, σύμφωνα με την οποία «Όποιος διαταράσσει την κοινή ησυχία, αντιμετωπίζει ποινή φυλάκισης μέχρι πέντε χρόνια». Η παράγραφος αυτή ήταν γνωστή ως «παράγραφος-λάστιχο» γιατί μπορούσες να την τραβήξεις όσο χρειαζόταν για να περιλαμβάνει σχεδόν τα πάντα. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι θα με φυλάκιζαν με μια τόσο γελοία κατηγορία. Ήμουν σίγουρος ότι θα έπαιρνα σίγουρα αναστολή. Μας καταδίκασαν σε 12 μήνες.

Στη φυλακή Ρούντερσντορφ κανείς δεν χρησιμοποιεί ονόματα. Εκεί συνήθισα τον αριθμό μου – 430 064. Υπήρχαν παρέες αλλά όχι φιλίες. Στο εννιά ατόμων κελί μου, όλοι προσπαθούσαν να εκμεταλευτούν όλους. Εγώ έκανα την πάπια γιατί είχα δει αρκετές φορές νεαρούς κρατούμενους να έρχονται κοντά με μεγαλύτερους οι οποίοι τελικά τους κακοποιούσαν σεξουαλικά. Μόνο οι σκληροί και οι ψυχροί αφήνονταν στη ησυχία τους.

Η φυλακή ήταν το ιδανικό περιβάλλον για να αποκτήσει κανείς τις πρώτες γνώσεις περί ναζισμού. Κατά τη διάρκεια της διαμονής μου σε διάφορες Ανατολικογερμανικές φυλακές, γνώρισα αρκετούς Ναζί εγκληματίες πολέμου που ήταν κάτι παραπάνω από πρόθυμοι να μου εξηγήσουν τους ευγενείς τους στόχους. Οι δύο ηλικιωμένοι ναζί κρατούμενοι με τους οποίους συνδέθηκα περισσότερο ήταν ο Χάινς Μπαρθ, γνωστός ως «ο χασάπης της Oradour» και ο πρώην αρχηγός της Γκεστάπο της Δρέσδης, Χένρι Σμιτ.

Ο Μπαρθ, που είχε καταδικασθεί ερήμην σε θάνατο, είχε ήδη μεταστραφεί, τον καιρό που τον έπιασαν, σ' έναν αποφασισμένο κομμουνιστή ή μάλλον σ' έναν αποφασισμένο σταλινικό. Είχε μεταπηδήσει από το ένα ολοκληρωτικό

σύστημα στο άλλο. Θεωρούσε δίκαιη την καταδίκη του. Έπρεπε να υπάρξει τάξη, έλεγε. Τον

Ιούνιο του 1944, ο Μπάρθ είχε συμμετάσχει σ' αυτό που, μέχρι την ανακάλυψη των στρατοπέδων συγκέντρωσης, θεωρούνταν μια από τις πιο ξακουστές πράξεις της Ναζιστικής Γερμανίας «την ολοκληρωτική καταστροφή της πόλης Oradour-sur-Glane και των κατοίκων της σαν αντίποινα για τις πράξεις της Γαλλικής Αντίστασης». Ο Μπαρθ, σαν αρχηγός των SS είχε διατάξει και οργανώσει τη σφαγή 642 ανδρών, γυναικών και παιδιών και είχε κάψει την πόλη συθέμελα. Ο Χένρι Σμιτ παρέμενε αντιθέτως τόσο Ναζιστής όσο ήταν και το 1945. Μου άρεσε να τον ακούω και πραγματικά τον έβρισκα πολύ συμπαθητικό. Δεν μου είχε περάσει απ' το μυαλό ότι κάποιος που είχε χρωματίσει αρχηγός της Γκεστάπο –στο τρίτο Ράιχ– ήταν ίδιοι μ' έναν αξιωματικό της Στάζι στην Ανατολική Γερμανία.

Η 20η Απριλίου ήταν πάντα ξεχωριστή μέρα γι' αυτή τη φυλακή. Ήταν τα γενέθλια του Αδόλφου Χίτλερ και οι παλιοί Ναζήδες ζωγράφιζαν σβάστικες πάνω σε κωλόχαρτο και το έκαναν περιβραχιόνιο. Μπορεί να φαίνεται αξιολύπητο έως γελοίο αλλά αποτελούσε φοβερή πρόκληση.

Κάποιοι από αυτούς τους γέρους κρατούμενους είχαν χτυπηθεί από τους Κομμουνιστές μέχρις αναπηρίας και είχαν, παρ' όλα αυτά εμφανιστεί με τις αναπηρικές τους πολυθρόνες γι' αυτή την μακάβρια τελετή.

Βγήκα απ' τη φυλακή στις 19 Οκτωβρίου 1987. Μέχρι τότε η αντικρατική κουλτούρα είχε διαχωριστεί σε δεξιά και αριστερή με τη Στάζι και το Κράτος να υποστηρίζουν ολοφάνερα αυτή που ήταν πιο επιρεπής στην πειθαρχία. Όπως η Δυτική Γερμανία θα προτιμούσε αργότερα τους Νεοναζί απ' τους αριστερίζοντες αναρχικούς, έτσι και η Ανατολική Γερμανία προτιμούσε τους αριστερούς πάνκηδες από τους δεξιούς σκινάδες.

Παρόλο που οι περισσότεροι από μας ήμασταν πάνκηδες πριν λίγο καιρό το 1988-89 τους βλέπαμε πια σαν πιόνια του Κράτους. Φοβόμασταν να επιτεθούμε στη Στάζι ή στην Αστυνομία, οπότε ξεχωρίσαμε μια ομάδα στα μέτρα μας για να επιτεθούμε σ' αυτή. Το Κράτος είχε δημιουργήσει μια κουλτούρα αντίδρασης και τώρα η κουλτούρα αυτή είχε στραφεί ενάντια στον εαυτό της με το χειρότερο δυνατό τρόπο. Αυτή ήταν η γένεση των νεοναζί της Αν. Γερμανίας.

Οι φίλοι μου κι εγώ μπαίναμε στα 20, μπαينوβγαίνοντας στη φυλακή για διάφορα παραπτώματα. Τον Ιανουάριο του 1988, όσοι από εμάς δεν ήταν μέσα, ιδρύσαμε το πρώτο πραγματικό νεοναζιστικό κόμμα στην Ανατολική Γερμανία. Το ονομάσαμε «Κίνημα της 30ης Γενάρη», ημερομηνία της πρώτης παύσης κυριαρχίας των Ναζί, το 1933. Δεν το θεωρούσαμε τόσο κόμμα «Kameradschaft» – παλιός ναζιστικός όρος για την «Αδελφότητα»– και φωνάζαμε ο ένας τον άλλον «σύντροφο».

Τα επτά πρώτα ιδρυτικά στελέχη, συμπεριλαμβανόμενου του Φρανκ Λουτζ, ενός παλιού συμμαθητή μου, και του Μάικ Πρότσκε, τον οποίο φωνάζαμε Άουσβιτς επειδή ήταν πολύ αδύνατος, οργανώσαμε εκπαιδευτικά σεμινάρια Εθνικής Σοσιαλιστικής Σκέψης, διαβάσαμε απαγορευμένα ναζιστικά βιβλία, παρακολουθούσαμε παράνομα αποκτημένα βίντεο με ταινίες ναζιστικής προπαγάνδας και κάναμε σχέδια για το μέλλον.

Το πιο περίεργο άτομο που ενώθηκε με την ομάδα, ήταν ένας τύπος που το παρατσούκλι του ήταν «Bendix». Είχε κοντά, λιπαρά, βρώμικα μαλλιά. Φορούσε πάντα στρατιωτικά ρούχα, αρβύλες, παλιά μπουφάν παραλλαγής. Ο Μπέντιξ Βεντ δεν πλενόταν ποτέ και μύριζε πάντα πτωματίλα – και υπήρχε λόγος γι' αυτό. Είχε παλιούς πολεμικούς χάρτες και είχε βρει το Halbe, πεδίο μαχών έξω απ' το Βερολίνο, όπου είχαν διεξαχθεί φοβερές συγκρούσεις. Αποφασίσαμε να πάμε να το δούμε. Είχες την αίσθηση ότι περπατούσες πάνω σ' ένα κομμάτι Ιστορίας. Υπήρχε ένα συναίσθημα οικειότητας προς αυτούς τους νεκρούς. Ήταν επίσης ένα συναίσθημα οικειότητας προς την Γερμανία που υπήρξε πριν τη GDR, αυτό που λέγαμε Deutschtum. Μια άλλη Γερμανία, καλύτερη απ' την τωρινή.

Βρήκαμε αρκετούς σκελετούς, μερικούς με τα κράνη τους στο κεφάλι. Ο Μπέντιξ ερχόταν ανέκαθεν σ' αυτό το μέρος, ακόμα και πριν γεννηθεί το Κίνημα. Κοιμόταν στο δάσος και την έβρισκε που ήταν κοντά σ' αυτούς τους νεκρούς στρατιώτες. Έπαιζε με τα πτώματα όταν ήταν

μόνος του. Όλοι πιστεύαμε ότι ήταν τρελός. Αλλά ήταν διασκεδαστικός και χρήσιμος επειδή γνώριζε πολλά για όπλα και εκρηκτικά.

Το Μάρτιο του 1989, η Αδελφότητα μας διαλύθηκε απ' τη Στάζι. Εκείνο το καλοκαίρι, ο Φρανκ και ο Μπέντιξ ήταν στη φυλακή. Δεν γούσταρα άλλο, ήθελα να φύγω. Εκείνο το διάστημα, τουλάχιστον οι μισοί νέοι της Αν. Γερμανίας προσπαθούσαν να φύγουν απ' τη χώρα. Προσπάθησα να φτάσω στην Πράγα ή τη Βουδαπέστη μέσω Δράσεως αλλά με συνέλαβαν και επέστρεψα στη φυλακή για έξι εβδομάδες. Με άφησαν στις 30 Οκτωβρίου και, μια βδομάδα αργότερα, ξαναπροσπάθησα. Αυτή τη φορά κατάφερα, με την βοήθεια του διαβατηρίου του αδερφού μου Γενς, να αυτομολήσω επιτυχώς στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία μέσω Τσεχοσλοβακίας. Εντός 24 ωρών ήμουν κάτοχος Δυτικογερμανικού διαβατηρίου στο όνομα μου. Τρεις μέρες μετά το Τείχος έπεσε. Μου 'ρχόταν να ξεράσω. Ήταν σαν χαστούκι. Η Ιστορία μου γελούσε κατάμουτρα: είχα κατορθώσει το σχεδόν ακατόρθωτο και μετά από λίγες μέρες θα μπορούσα να το είχα κάνει απολύτως νόμιμα.

Πηγαινοερχόμουν μεταξύ Βερολίνου κι ενός στρατοπέδου προσφύγων στο Αμβούργο. Εκεί συνάντησα για πρώτη φορά Δυτικογερμανούς νεοναζί η μάλλον αυτοί συνάντησαν εμένα. Έψαχναν για καινούργια μέλη και δεν είχαν καμία δυσκολία να βρουν πιθανούς οπαδούς σαν εμένα. Αρχικά, μου προσέφεραν λογοτεχνία. Το πρώτο βιβλίο που έλαβα, μιλούσε γι' αυτό που ονόμαζαν «Το ψέμα του Άουσβιτς». Για εμάς ήταν μια ριζοσπαστική νέα ιδέα. Οι Δυτικογερμανοί νεοναζί έλεγαν ότι νέες επιστημονικές ανακαλύψεις αποδεικνύουν ότι δεν είχε δηλητηριαστεί κανείς από αέρια εκεί. Ένας Αμερικανός από τη Βοστώνη,

ειδικός στους θαλάμους αερίων, που λεγόταν Φρεντ Λέχτερ, μέτρησε τα χημικά κατάλοιπα με τον τελευταία τεχνολογίας επιστημονικό εξοπλισμό και δεν υπήρχε καμία αμφιβολία: ήταν όλα ένα ψέμα.

Ήταν μια αποκάλυψη πέρα από λόγια. Όχι θάλαμοι αερίων! Καμία γενοκτονία Εβραίων! Ήταν όλα ψέματα των κομμουνιστών, όπως τόσα άλλα. «Αυτό είναι φαινόμενο!» λέγαμε. «Αυτό είναι υπέροχο!». Και εκείνη τη στιγμή της ανακούφισης και της χαράς, της δικής μου και άλλων νεοσυλλέκτων, πιστεύω ότι περάσαμε από την απλή αντίδραση προς τη GDR, στο να γίνουμε πραγματικά νέοναζί. Έστω και σαν πολίτες της Αν. Γερμανίας, είχαμε μεγαλώσει με τη Γερμανική ενοχή. Τώρα αυτή η Ενοχή είχε απαλειφθεί.

Ήταν ο Μάικλ Κούνεν, ιδρυτής του μεταπολεμικού νεοναζισμού της Δυτικής Γερμανίας και ο πιο γνωστός ακροδεξιός ηγέτης της Ευρώπης, που με ρώτησε αν ήξερα άτομα στο Αν. Βερολίνο ικανά να ιδρύσουν ένα πολιτικό κόμμα – το πρώτο νεοναζιστικό κόμμα στην Αν. Γερμανία; Ήξερα και μέσα σε μια ώρα είχαμε βρει και το όνομα του: η Εθνική Διέξοδος ή Ε.Δ. (National

Alternative ή N.A.). Μέσα σε μια νύχτα είχαμε σκεφτεί και οργανώσει τα πάντα, πρόγραμμα, καταστατικό, τα πάντα.

Τώρα, το μόνο που χρειαζόταν ήταν να πάμε στο Αν. Βερολίνο για να επικυρώσουμε την ίδρυση της Εθνικής Διεξόδου. Υπό την προεδρία του Χανς Μόντροου, του πρωθυπουργού της Αν. Γερμανίας, όλα τα νέα πολιτικά κόμματα νομιμοποιούνταν. Μπορούσες να ιδρύσεις την Ένωση Γερμανικών Ποτών Μπύρας ή το Εθνικό Κόμμα Γερμανών Μαλακισμένων αν γούσταρες. Η επίσημη νομιμοποίηση της Ε.Δ. ενεκρίθη συμπτωματικά στις 30 Γενάρη.

Στις επόμενες εβδομάδες στρατολογήσαμε πάνω από 300 νέους. Δεν είχαμε όμως μέρος για συνελεύσεις. Αυτό είχε αρχίσει να γίνεται σοβαρό πρόβλημα. Τα Ανατολικά ήταν το φυτώριο μας. Θα νιώθαμε άνετα μόνο αν εδραιώναμε τη θέση μας εκεί ακόμα μια φορά. «Ας καταλάβουμε ένα σπίτι», είπα στον Φρανκ Λουτζ ένα απόγευμα του Φεβρουαρίου του 1990. «Οι αριστεριστές το κάνουν γιατί όχι κι εμείς;»

Αυτό ήταν. Μέσα σε μια εβδομάδα τα είχαμε καταφέρει – είχαμε διαρρήξει ένα εγκαταλειμμένο σπίτι κοντά στο κέντρο του Αν. Βερολίνο και είχαμε μετακομίσει.

Ένα μήνα αργότερα, το σπίτι μας στο Λίχτενμπεργκ ανακηρύχθηκε διατηρητέο – προφανώς η πρόσοψή του, χτισμένη το 1910, ήταν μοναδική στο Βερολίνο. Η επιτροπή Στέγασης πρότεινε μια συμφωνία: θα το αντάλλαψαν με ένα από τα 12 άλλα που της ανήκαν. Καταλήξαμε σ' ένα μικρό συγκρότημα διαμερισμάτων στην Weitlingstrasse 122. Το κτίριο ήταν αρκετά μεγάλο – είχε περίπου 12 διαμερίσματα – και ήταν σε καλή κατάσταση. Και, κυρίως, βρισκόταν σε στρατηγική θέση. Ήταν πενταόροφο γωνιακό. Είχε πολύ καλή θέα σε όλη τη γειτονιά.

Ενώ εμείς ετοιμάζαμε το νεοναζιστικό αρχηγείο μας στην Weitlingstrasse, μερικά τετράγωνα μακρύτερα, στην Kreuziger Strasse, οι αναρχικοί είχαν καταλάβει μια σειρά από σπίτια. Ως το 1990, είχε δημιουργηθεί μια κακοφωνία αναρχικών, αντιφασιστικών ή antifa –όπως τις έλεγαν όλοι– ομάδων. Συνήθως

φορούσαν Dr. Martens με κόκκινα κορδόνια ή, όπως εγώ, αρβύλες αλεξιπτωτιστών Bundeswehr, που ήταν καλύτερες για κλωτσιές.

Οι αναρχικοί ανατίναζαν τα αυτοκίνητα μας και εμείς ανταποδίδαμε. Χρησιμοποιούσαν χειροβομβίδες, πετώντας τις στα μπροστινά καθίσματα. Οι χειροβομβίδες ήταν άφθονες εκείνη

τη χρονιά. Οι Σοβιετικοί στρατιώτες που παρέμεναν ακόμα στο Βερολίνο τις πουλούσαν με τις σακούλες σε αντάλλαγμα για δυο μπουκάλια βότκα και μερικές κούτες τσιγάρα. Εμείς απ' την άλλη, ανατινάξαμε τα δικά τους με κοκτέιλ μολότοφ. Δεν μας ένοιαζε τόσο το κόστος, απλώς το μπουκάλι ήταν πιο απολαυστικό.

Κατά την διάρκεια της άνοιξης, οι μάχες μεταξύ των δικών μας και των αναρχικών αντιφασιστικών ομάδων, κλιμακώθηκαν. Γίνονταν αλλεπάλληλες οδομαχίες μπροστά στο σπίτι μας. Μερικές φορές υπήρχαν πάνω από 200 άτομα στο δρόμο που αλληλοχτυπιόντουσαν εκεί μέσα στη μέση. Η αστυνομία δεν παρενέβη ποτέ.

Την ίδια άνοιξη ανακηρύχθηκα αρχηγός του σπιτιού. Δεν με διόρισε κανείς και δεν έγιναν εκλογές. Δεν υπάρχουν «εκλογές» σε μια μη δημοκρατική οργάνωση. Τα πράγματα απλώς αποκρυσταλλώνονται. Αυτό μας ήταν πολύ σημαντικό – ήταν αυτό που ονομάζαμε η «Αρχή του Φύρερ». Έκανε τα πάντα να μοιάζουν προετοιμασμένα απ' τη μοίρα κατά κάποιο τρόπο. Ήμουν ο φυσικός αρχηγός του Κινήματος επειδή οι άνθρωποι με συμπαθούσαν. Ήμουν ικανός να δίνω διαταγές χωρίς να αποξενώνω κανένα. Έμοιαζα με τους Ναζί τόσο ως προς το ύψος όσο και ως προς τα χρώματα. Το αστείο είναι ότι, αν έβλεπες τη νεοναζιστική σκηνή της Γερμανίας, έβρισκες πολύ λίγους πραγματικά Αρείους.

Καθώς το κόμμα αναπτυσσόταν –μέχρι το 1990 είχαμε 800 μέλη– χρειαζόμασταν μεγαλύτερες επιχορηγήσεις οπότε άρχισα να συναντιέμαι με μια ομάδα που ονομαζόταν Εταιρεία Γερμανικής Κουλτούρας, η οποία αποδείχθηκε ένας εξαιρετικός κύκλος δωρητών, αποτελούμενη στο μεγαλύτερο μέρος της από ακαδημαϊκούς, δικηγόρους και γιατρούς από το Δυτικό Βερολίνο. Όταν χρειαζόμασταν επιτακτικά χρήματα, το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα τηλεφώνημα σ' έναν από τους «φίλους» μας.

Επίσης, ο Μάικλ Κούνεν ίδρυσε έναν οργανισμό με την ονομασία Οργανισμός Βοήθειας προς τους Εθνικόφρονες Κρατούμενους, προσφέροντας έτσι στις χήρες των παλιών ναζι αξιωματικών –πολλές απ' τις οποίες εισέπρατταν διόλου ευκαταφρόνητες συντάξεις από το κράτος– κάτι χρήσιμο να κάνουν: να παρέχουν στους νεαρούς νεοναζί που βρίσκονταν στη φυλακή, τσιγάρα, φαΐ και υλικό για προπαγάνδα. Αυτές οι γριές ήταν στην πραγματικότητα πιο αμετακίνητες ιδεολογικά και πιο αδίστακτες από τους περισσότερους νεοναζί της γενιάς μου. Η συνάντησή μας μαζί τους δεν έμοιαζε σε τίποτα με συγκέντρωση για τσάι. Μιλούσαν για το Άουσβιτς –ή, για την ακρίβεια, για το “Ψέμμα του Άουσβιτς–, για τα αλλοδαπά γουρούνια και τους Κομμουνιστές. Αλλά πρώτα απ' όλα μιλούσαν για τους Εβραίους.

Η ειρωνία είναι ότι το Δυτικογερμανικό σύστημα δεν έδινε καθόλου σύνταξη πολλές φορές στις χήρες των αντιστασιακών, ενώ οι χήρες των στρατηγών των SS ζούσαν με πολυτέλεια. Έπαιρνα τα λεφτά τους γιατί όταν σου χαρίζουν γάιδαρο δεν τον κοιτάς στα δόντια. Αλλά δεν γούσταρα τον τρόπο που μιλούσαν ή το βλέμμα τους. Είναι μια μοναδικά φρικαλέα αίσθηση να κάθεται δίπλα σε μια 80χρονη γιαγιά που τρώει κέικ και χύνει καφέ πάνω της και να την ακούς να σου λει: «Πρέπει οπωσδήποτε να βεβηλώσουμε περισσότερα Εβραϊκά νεκροταφεία αυτό το μήνα».

Ο σταθμός τραίνου του Λίχτενμπεργκ βρισκόταν ακριβώς στο τέλος της Weitlingstrasse όπου βρισκόταν το σπίτι μας και την άνοιξη του 1990 ήταν ο ενδιάμεσος σταθμός για εκατοντάδες τσιγγάνους, οι οποίοι, μέσα στο χάος της κατάρρευσης του Κομμουνιστικού μπλοκ, κατέφθαναν καθημερινά αναζητώντας την επιβίωση στη Δύση. Έρχονταν με τρένο, κυρίως απ' τη Ρουμανία, μην έχοντας ιδέα προς τα πού πηγαίνουν. Κοιμόντουσαν στο σταθμό με τα παιδιά τους και όλα τους τα υπάρχοντα σκορπισμένα γύρω γύρω.

Ο σταθμός δεχόταν επιθέσεις καθημερινά από άτομα του σπιτιού μας, σκινάδες και νεοναζί. Και σε ολόκληρη την υπόλοιπη χώρα, οι νεοναζί, μαζί με συνηθισμένους εφήβους είχαν αρχίσει να επιτίθενται με βόμβες κατά ξενώνων προσφύγων και κατά τσιγγάνων τα Σαββατοκύριακα. Σε πολλές Ανατολικογερμανικές πόλεις, από το απόγευμα της Παρασκευής, κανένας ξένος δεν ήταν ασφαλής. Οι στόχοι που προτιμούσαν ήταν Βιετναμέζοι, Αφρικανοί και οποιοσδήποτε φαινόταν ύποπτα μαυριδερός και θα μπορούσε να είναι Τσιγγάνος ή Εβραίος.

Για μένα πάντως ποτέ οι επιθέσεις σε ξένους δεν ήταν διασκεδαστικές. Για μένα, το πρόβλημα των μεταναστών έπρεπε, όντως, να λυθεί πολιτικά ώστε να αποφασίζει το κράτος σε ποιόν θα

δινόταν άσυλο. (Στην πραγματικότητα, οι απαιτήσεις μας πάνω σ' αυτό το θέμα συμφωνούσαν και με το παραπάνω με το νομοσχέδιο που επέβαλλε ο Καγκελάριος Χέλμουτ Κολ στο Κοινοβούλιο, το 1993, κατά την επέτειο του βομβαρδισμού του Solingen. Καταλάβαμε τότε ότι οι τακτικές μας είχαν επιτύχει να ασκήσουν πίεση στην κυβέρνηση).

Η μόνη μορφή βίας που θεωρούσα δικαιολογημένη ήταν ενάντια στους αναρχικούς αντιφασίστες που μας αντεπιτίθονταν με ανάλογο ζήλο. Αλλά ο Γκόντφριντ Κούσελ και ο Γκούνθερ Ραϊντχάλερ, οι Αυστριακοί χαιρέτησαν τις εμπρηστικές επιθέσεις κατά ξένων με ευχαρίστηση πίστεψαν πως ήταν ο μόνος τρόπος για να εκβιάσουμε μια πολιτική λύση. Ήθελαν να ξεκινήσουν ένα νέο γύρο επιθέσεων από το σπίτι μας. «Πρέπει να αναλάβουμε προσχεδιασμένη δράση κατά των μεταναστών», έλεγε ο Κούσελ. «Είμαστε η αρχή του Ναζιστικού κύματος του μέλλοντος, το σύμβολο της νέας μέρας για ολόκληρη την Γερμανία. Δεν μπορούμε να ρισκάρουμε να μείνουμε πίσω σ' αυτό το θέμα».

Οπότε, συμφώνησα με τους υπόλοιπους αρχηγούς και ξεκινήσαμε το σχεδιασμό. Επιλέξαμε ένα προσφυγικό καταυλισμό όχι πολύ μακριά, στη συνοικία Hans-Loch στο Λίχτενμπεργκ. Διαφωνούσαμε πολύ καιρό ως προς τι θα ήταν πιο

αποτελεσματικό –πορεία με πανό ή επίθεση– και αυτό δημιούργησε ρήγμα. Εγώ υποστήριζα ότι μια επίθεση με πέτρες και μολότοφ απλώς θα ενίσχυε την ήδη αρνητική εικόνα μας στον τύπο. Τελικά συμβιβαστήκαμε: κάποιοι από μας, μαζί μ' εμένα, θα πηγαίναμε οπλισμένοι με πανό και αφίσες και οι υπόλοιποι με πετρέλαιο.

Τον Ιούνιο, επιτεθήκαμε με 150 άτομα. Αρχίσαμε μεταξύ 9 και 10 το βράδυ και η όλη επιχείρηση κράτησε γύρω στη μιάμιση ώρα. Είχαμε κανονίσει να συναντηθούμε σ' ένα σημείο κοντά στο ξενώνα. Ο Ραϊντχάλερ ήρθε με τη καινούρια του BMW που είχε μόλις αγοράσει και οδηγήσει απ' το Σάλτσμπουργκ. Έφερε μολότοφ και διάφορα όπλα κρυμμένα στο πόρτ-μπαγκάζ. Εν τω μεταξύ, έφτασα και εγώ με τον Φρανκ Λουτζ και 30-40 άλλους με πανό και αφίσες. Συμφωνήσαμε όλοι να μείνουμε στα στενά που βρίσκονταν λίγο μακρύτερα απ' τον ξενώνα ώστε να μην γίνουμε αντιληπτοί από τους πρόσφυγες που στην πλειοψηφία τους ήταν Ρουμάνοι Τσιγγάνοι.

Η ομάδα με τις αφίσες έφτασε στον ξενώνα ένα δεκάλεπτο πριν από τους άντρες του Κούσελ, και του Ραϊντχάλτερ: «Γερμανικές θέσεις εργασίας χάνονται εξαιτίας ξένων εργατών». «Οι μετανάστες είναι κοινωνικά παράσιτα». Τέτοια. Μερικές, είχαν τυπωμένο από κάτω το σύνθημα: «Ψηφίστε Εθνική Διέξοδο».

Όταν φτάσαμε, ακούσαμε μουσική από μέσα – κάτι μη Ευρωπαϊκό. Το βρήκα αρκετά ευχάριστη συνοδεία στην αφισσοκόλλησή μας. Καταλάβαμε ότι ο Κούσελ και οι άλλοι είχαν καταφθάσει όταν ακούσαμε τον γνώριμο σκοπό «Ausslander raus» (έξω οι ξένοι). Μόλις ακούστηκαν οι πρώτες φωνές απ' το δρόμο, η μουσική και οι κουβέντες σταμάτησαν και όλα τα φώτα έσβησαν. Απόλυτο σκοτάδι. Από την πίσω μεριά του κτιρίου, ένας νέος ήχος προστέθηκε στα συνθήματα: μολότοφ που έσκαγαν πάνω στους τοίχους και πέτρες που έσπαγαν τα τζάμια.

Ο Ραϊνχάλτερ και ο Κούσελ είχαν πολύ περισσότερα άτομα απ' ό,τι εμείς, συμπεριλαμβανομένων τουλάχιστον 70-80 σκινάδων απ' το Λίχτενμπεργκ. Ήταν απολύτως προϋπολογισμένη βία –προορισμένη απλώς να εκφοβίσει και να καταστρέψει, όχι όμως να τραυματίσει κανέναν ή να βάλει φωτιά στο σπίτι. Κανείς δεν πέταξε μολότοφ μέσα απ' τα παράθυρα. Πάντως ήταν τρομακτικές. Ένα μόνο μπουκάλι βγάζει όταν σκάει μια τεράστια γλώσσα φωτιάς που καίει γύρω στα 10 λεπτά.

Δεν νομίζω ότι υπήρχαν πολλά παιδιά στο ξενώνα. Διαφορετικά θα ακούγονταν περισσότερα ουρλιαχτά. Αλλά ακόμα και αν έκλαιγαν, δύσκολα θα μπορούσε να τ' ακούσει κανείς με όλο αυτό τον κολασμένο θόρυβο που κάναμε απ' έξω.

Όταν ακούστηκαν οι σειρήνες των περιπολικών, υποχωρήσαμε λίγο. Αλλά ύστερα είδαμε ότι η αστυνομία απλώς στεκόταν και παρακολουθούσε σαν το κοινό Ρωμαϊκής αρένας. Δεν επιτέθηκαν. Δεν προσπάθησαν να μας σταματήσουν. Δεν είπαν τίποτα.

Μερικές μέρες αργότερα το σπίτι εκκενώθηκε απ' τους πολιτικούς. Δεν χρησιμοποιούταν πια σαν ξενώνας προσφύγων. Η επίθεση ήταν επιτυχής.

Ο Φύρερ μας, Μάικλ Κούνεν πέθανε στις 25 Απριλίου 1991. Είχε προσβληθεί από AIDS και ήταν πολύ άρρωστος για αρκετούς μήνες. Ο Γκόντφριντ Κούσελ διεκδίκησε το μανδύα του διαδόχου σχεδόν αμέσως. Ήταν η κατάλληλη αλλαγή. Υπήρξε ο Φύρερ της Αυστρίας για περισσότερο από 10 χρόνια και συμπύκνωνε τα προτερήματα του Χίτλερ που έλειπαν από τον Κούνεν, κυρίως την ικανότητα να

απευθύνεται και να ενθουσιάζει το μέσο άνθρωπο. Υπήρχανε σ' αυτόν στοιχεία άξεστου χωριάτη και μπαρόβιου υποκινητή του όχλου. Παρ' όλα αυτά ήταν εξαιρετικά έξυπνος και τελειομανής σε οργανωτικά θέματα. Σχεδόν αμέσως μετά το θάνατο του Κούνεν, διέταξε μια ομάδα προσεκτικά επιλεγμένων νεοναζί να πάνε στη Βιέννη για να σχηματίσουν ένα νέο «συμβούλιο». Επιθυμούσε από εμάς να είμαστε προετοιμασμένοι να αναλάβουμε τον απόλυτο έλεγχο των κυβερνήσεων Αυστρίας και Γερμανίας στο επικείμενο Τέταρτο Ράιχ, το οποίο, όπως ανακάλυψα, θεωρούσε ζήτημα ημερών.

Εγώ ήμουν, υποτίθεται, ο υπουργός Οικονομικών του Ράιχ. Όταν όλα τα υπουργικά πόστα μοιράστηκαν, το μόνο που είχε απομείνει ήταν αυτό του Καγκελάριου του Ράιχ, αυτό που κατείχε ο Χίτλερ και φαντάζεστε ποιόν διάλεξε ο Κούσελ γι' αυτό. Το όλο πράγμα έλαβε χώρα στην τραπεζαρία του ασυνήθιστου διαμερίσματος του Κούσελ, το οποίο ήταν ένα μουσείο του Ναζισμού και του φυλετικού μίσους. Δεν είχα ξαναδεί τίποτα παρόμοιο στην ζωή μου.

Ήταν ένα τεράστιο διαμέρισμα στην 17η περιφέρεια, μια πλούσια περιοχή της Βιέννης. Ήταν γεμάτο φωτογραφίες δαιμονικών Εβραίων και Γερμανών στρατιωτών. Κέρνα ομοιώματα μαυροφορεμένων SS σε πλήρη εξάρτηση με ασάβινα κράνη σε προϋπαντούσαν καθώς έμπαινες από τη μπροστινή είσοδο. Τα περισσότερα από τα ομοιώματα φορούσαν τη στολή φρουρών των στρατοπέδων συγκέντρωσης, αλλά σε διάφορα δωμάτια υπήρχαν επίσης διασκορπισμένοι και στρατιώτες Waffen SS με στολές παραλλαγής καθώς και αξιωματικοί. Παρόλο που το «προσωπικό» θα πρέπει να κόστισε μια περιουσία, η επίπλωση ήταν απλή. Το διαμέρισμα έδινε την εντύπωση στρατώνα. Ο Κούσελ είχε εξάλλου στη ντουλάπα του έξι

πανομοιότυπες στολές παραλλαγής των SS απ' αυτές που του άρεσε να φοράει δημόσια. Απ' την άλλη μεριά όμως, σ' ένα από τα παλιωμένα ντουλάπια υπήρχε το τελευταίο μοντέλο τηλεφωνικής συσκευής/fax /αυτόματου τηλεφωνητή και δίπλα του μια τηλεόραση και ράφια γεμάτα βιντεοταινίες. Ο Κούσελ είχε εκλεπτυσμένα σινεφίλ γούστα. Η αγαπημένη του ταινία ήταν το «Blues Brothers». Το είδα για πρώτη φορά μαζί του, στο διαμέρισμά του και όταν αναρωτήθηκα πως μπορούσε ν' απολαμβάνει τόσο πολύ μια Εβραϊκή Χολιγουντιανή ταινία (ήταν γενικώς παραδεκτό στο χώρο ότι το Χόλιγουντ ήταν εξολοκλήρου εβραιοκρατούμενο), μου απάντησε, «ναι, εντάξει το σκέφτηκαν και το έκαναν Εβραίοι αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να σπάσουμε λίγη πλάκα βλέποντάς το. Εσείς οι Γερμανοί του Βορρά δεν έχετε καμιά αίσθηση του χιούμορ στον αντισημιτισμό σας». Τέλος, όταν έφτανες στη τραπεζαρία του, αισθανόσουν σαν να πέρασες απ' το στρατόπεδο στο αρχηγείο του στρατηγού. Υπήρχε ένα τεράστιο γυαλισμένο δρύινο τραπέζι, περιτριγυρισμένο από ψηλόραχες καρέκλες και μια σβάστικα σ' ένα κοντάρι στη γωνία. Στον ένα τοίχο, δίπλα στο τραπέζι, υπήρχε μια γελοιογραφία Εβραίου – ζωγραφισμένη σχολαστικά και με μεγάλη επιμέλεια, στο στυλ των παλαιών καρτών του Γ' Ράιχ – με το άστρο του Δαβίδ στο μέτωπο σε σχήμα στόχου.

Το νέο «υπουργικό συμβούλιο» έκατσε γύρω απ' το τραπέζι. Ο Κούσελ πέρασε ολόκληρο το πρωινό ζωγραφίζοντας μανιωδώς γραμμές και πυραμίδες στον πίνακα για να μου δείξει ποιος ήταν τι και πού και κάτω από ποιον. Μετά απ' αυτό, είδαμε μερικά φιλμ ναζιστικής προπαγάνδας στο βίντεο. Έδειχνε την κόπια του 1933 σαν οδηγό του τι πρέπει να γίνει σήμερα – λες και δεν είχαμε παρά να προβάσουμε δυο-τρεις φορές το βήμα της χήνας, να φορέσουμε τις στολές μας και να παρελάσουμε προς την εξουσία. Παρόλα αυτά, κανείς δεν θα τολμούσε ποτέ να του πει κατάμουτρα ότι ήταν μαλάκας.

Στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 1991, ο αδελφός μου ο Γένς μου είπε ότι ένας τύπος από τη Γαλλία ρωτούσε για μένα από δω και από κεί, θέλοντας να γυρίσει μια ταινία για το χώρο. Ο Γένς είχε βρεθεί μια δυο φορές μαζί του για μπύρες και τώρα ο Γάλλος ήθελε να με γνωρίσει προσωπικά. Δεν ενδιαφέρθηκα. Αλλά ο αδελφός μου βγήκε μαζί του μερικές φορές ακόμα και φαινόταν να τον συμπαθεί. Μια μέρα ο Γάλλος εμφανίστηκε στο σπίτι και μ' έπεισε να πάω μαζί του για καφέ στην Weitlingstrasse.

Ήμουν σίγουρος ότι ο τύπος ήταν ειλικρινής ως ένα σημείο – το θέμα ήταν μέχρι ποιο; Ήταν κατάσκοπος των αντιφασιστών; Μυστικός αστυνομικός; Ιντερπόλ; Μοσάντ; Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε απ' αυτά. Καμιά φορά τα πιο περίεργα άτομα γίνονται «ασφαλίτες» ή «νάρκες». Παρόλα αυτά τον συμπαθούσα αν και συνέχιζα να τον υποπτεύομαι. Υπήρχε κάτι γοητευτικό πάνω του, στο ατσούμπαλο στυλ του. Αν ο Βίνφριντ Μπόνεγκελ ήταν ένα σκατοκάθαρμα της αριστερής δίωξης ναρκωτικών, είχε τουλάχιστον προσωπικότητα. Συμφώνησα να τον συναντήσω για να συζητήσουμε την πιθανότητα γυρίσματος της ταινίας. Απλώς να συζητήσουμε. Τίποτε άλλο.

Συνέχισε να μου τηλεφωνεί απ' τη Γαλλία ρωτώντας με αν ήμουν έτοιμος να κάνω το φιλμ μαζί του και μερικές φορές έσκαγε ξαφνικά στην οικοδομή που δούλευα έχοντας οδηγήσει όλη νύχτα για να έρθει. Έμοιαζε σαν σκυλί με κάμερα περιμένοντας πάντα με τα ανακατεμένα του μαλλιά και το αποφασιστικό του ύφος, ξέροντας, ότι κάποια μέρα θα μ' έπειθε να παίξω το παιχνίδι του.

Τελικά, ένιωσα την ανάγκη να επιστρέψω στα μήντια και να αποδείξω ότι ήμουν ακόμη ένας σημαντικός αγωνιστής για το σκοπό. Η ματαιοδοξία επίσης έπαιξε σημαντικό ρόλο στην απόφασή μου. Κολακεύτηκα από το ενδιαφέρον που έδειξε κάνοντάς με το κεντρικό πρόσωπο σε μια ταινία για ολόκληρο το Γερμανικό Νεοναζιστικό Κίνημα. Ο νεαρός Φύρερ.

Ο Μπόνεγκελ είχε μια ξεδιάντροπη αίσθηση του χιούμορ και δεν δίσταζε να γελοιοποιεί τους συντρόφους μου. Έκανε διαρκώς πλάκα για τις συνήθειες τους, τις τελετουργίες και την ιδεολογία τους. Οδηγούσαμε ως το Langen για να συναντήσουμε τον Νέρο Ράις και τον «Φέροντα τον Σταυρό των Ιπποτών» Όττο Ρίχς. Ο Ράις ερχόταν στον σταθμό με την μεγάλη του μερσεντές και μας πήγαινε σπίτι του, επιδεικνύοντας με περηφάνια την εξοχή λες και ήταν το Ράιχ του.

Ο Ράις μιλούσε για το πώς θα ίδρυε ο ίδιος προσωπικά στρατόπεδα συγκέντρωσης για Εβραίους, αδερφές, πολιτικούς αντιπάλους, και τους Εβραϊόφιλους πολιτικούς της Βόννης. Έλεγε ότι υποστηρίζει τη R.A.F., τους ακροαριστερούς τρομοκράτες, γιατί επιτίθονταν κατά των δημοκρατών πολιτικών και ότι αν η ακροαριστερά και η ακροδεξιά ενώνονταν, θα μπορούσαν να λύσουν τα προβλήματα της Γερμανίας. Μετά τραγούδησε ένα αντισημιτικό τραγουδάκι χοροπηδώντας κεφάλτος πάνω κάτω στην καρέκλα του, με την τεράστια κοιλιά του και την μουστακάρα του να τρεμουλιάζουν καθώς τραγουδούσε ρουφώντας μπίρα. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγα κάποιον να μιλάει έτσι μαζί με κάποιον άλλον στο δωμάτιο, τον οποίο εκτιμούσα μεν αλλά ήταν εντελώς εκτός κινήματος. Όλοι μου οι φίλοι, όσο καιρό θυμάμαι, ήταν μέλη του Κινήματος. Τώρα, το ν' ακούω τους συντρόφους μου να μιλάνε παρουσία του καινούργιου μου φίλου —όπως τον θεωρούσα πλέον— με έκανε να ντρέπομαι. Ντρέπoμoυ να σχετίζομαι με γεμάτα μίσος μεθυσμένα γουρούνια. Τα αισχρά Εβραϊκά αστεία

του Ράις, στην κυριολεξία με αρρώσταιναν. Εν τω μεταξύ, η αντίδραση ενάντια στο νεοναζισμό κορυφωνόταν πανεθνικά και αντιμετωπιζόταν ως «ακροδεξιά» νεανική βία. Εκατοντάδες εμπρησμοί και ξυλοδαρμοί λάμβαναν χώρα κάθε μήνα. Καθημερινά, κατέφθαναν νέα

Ντόπια βόδια της Χρυσής Αυγής χαιρετούν ναζιστικά έξω από τα γραφεία τους στον Πειραιά, υπό την προστασία των συντρόφων τους των ΜΑΤ.

για καινούργιους εμπρησμούς προσφυγικών ξενώνων. Το Ροστόκ είχε επιφέρει διεθνή πίεση προς τη Γερμανική κυβέρνηση, όσο ποτέ άλλοτε, ενάντια στο νεοναζισμό, αλλά ο Καγκελάριος Κολ απ' την άλλη πρόσεχε να μην αποξενώσει τα εκατομμύρια Γερμανών ψηφοφόρων που υποστήριζαν σε δημοσκοπήσεις ότι συμφωνούν με τη θέληση των νεοναζί να εκδιώξουν τους ξένους. Βρισκόμουν στο κέντρο ενός κινήματος που διέλυε την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία. Το όραμα του Κούνεν πραγματοποιούνταν όπως στα πιο τρελλά του όνειρα. Έβλεπα πλέον τα αποτελέσματα χρόνων προσεκτικής προπαγάνδας — ένα έθνος γεμάτο νέους φλεγόμενους από ρατσιστικό μίσος και πόθο για βία. Έβλεπα στο μέσο αυτού του πανεθνικού οργίου πως είχαμε μετατρέψει τους μετανάστες σε πολιτικά πιδόνια. Δε μπορούσα πια να ενεργώ σα να είμαστε οι νεοναζί διωκόμενη μειονότητα, γιατί μου ήταν ξεκάθαρο ότι το μεγαλύτερο μέρος της χώρας μας υποστήριζε σ' αυτή τη Σταυροφορία κατά των ξένων. Ο ίδιος ο Καγκελάριος χρησιμοποιούσε τις βιαιότητες που είχαμε προκαλέσει σαν δικαιολογία για να υποστηριχθεί με ψήφους ώστε να αλλάξει το Σύνταγμα και να καταργήσει την παροχή πολιτικού ασύλου στους περισσότερους από τους πρόσφυγες. Δεν είχα μεταστραφεί εντελώς όσον αφορά αυτό το θέμα —δεν είχα γίνει σκληροπυρηνικός ας πούμε— αλλά αμφέβαλα πια για το δίκιο των θέσεών μας και για το νόημα του να συνεχίσω να είμαι μέρος ενός σκοπού που άρχιζα να βρίσκω όλο και πιο απωθητικό. Ποιοι ήταν οι εχθροί μου; Αναρωτιόμουν καθώς έφευγα για ύπνο το βράδυ. Ποιοι ήταν οι σύντροφοί μου; Η απάντηση ποτέ δεν ήταν πιο ξεκάθαρη στο μυαλό μου. Ανακοίνωσα στο συγκατάοικό μου ότι τον πετούσα έξω και ότι παρατούσα το κίνημα. Ήταν περισσότερο η

έκφραση ενός τυφλού θυμού παρά μια καλά προετοιμασμένη απόφαση. Ο Σβάιγκερτ τη θεώρησε κρίση προσωρινής παραφροσύνης.

Άρχιζα να ταυτίζομαι περισσότερο με τον Μπόνεγκελ και την ομάδα του παρά με τους συντρόφους μου. Ήταν μια τρομακτική στιγμή γιατί ένιωσα ξαφνικά αποκομμένος και αποξενωμένος. Το κίνημα ήταν το σπίτι μου. Έξω απ' αυτό δεν είχα τίποτα. Το κίνημα όμως έμοιαζε πια να κλείνει για μένα. Κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων συζητούσαμε μερικές φορές σοβαρά για τη γενοκτονία των Εβραίων στο Γ' Ράιχ. Αυτό ήταν το βασικό θεωρητικό ζήτημα που με κρατούσε συνδεδεμένο με το κίνημα και πιστεύω ότι ο Βίνφριντ –τον φώναζα με το μικρό του όνομα τώρα– ήξερε ότι αν με κατάφερνε να αναθεωρήσω τις απόψεις μου σ' αυτό, τότε οι ιδεολογικοί μου σύνδεσμοι θα έσπαγαν. Και ξέρω πια ότι αυτό ακριβώς επιδίωκε. Πίστευε ότι δεν ήμουν σαν τους άλλους –όπως έλεγε, ότι δεν ταίριαζα στο κλίσε των Νεοναζί– και ήταν αποφασισμένος να εφαρμόσει ένα μικρό πείραμα απομακρύνοντας με απ' αυτούς. Ο Winfried με είχε αφήσει για μια στιγμή να σκεφτώ αντικειμενικά και αυτό μου είχε δημιουργήσει αμφιβολίες –οι οποίες νομίζω υπήρχαν πάντα μέσα μου, κοιμισμένοι σπόροι– χρειάζονταν απλά φως για ν' αρχίσουν να μεγαλώνουν.

Ως το τέλος του Γενάρη του 1993 είχα μπουχτίσει. Αποφάσισα να παραιτηθώ απ' το κίνημα. Ανησυχούσα όμως αν θα τα κατάφερνα να μείνω έξω. Το κίνημα ήταν ολόκληρη η ζωή μου, όλοι όσοι γνώριζα ήταν μέλη του. Αποφάσισα ότι ο μόνος τρόπος να το κάνω ήταν να παραιτηθώ δημόσια και να αποκηρύξω το κίνημα κατά τέτοιο τρόπο ώστε να είναι αδύνατο να απορροφηθώ ξανά απ' αυτό.

Επικοινωνήσα με τον Βίνφριντ και του είπα τα σχέδιά μου. Ενθουσιάστηκε με την απόφασή μου και κατάλαβα ότι, κατά ένα μέρος αισθάνθηκε υπεύθυνος γι' αυτή. Κανόνισε να δώσω συνέντευξη σε ένα δημοσιογράφο της τηλεόρασης του Βερολίνου και συμφώνησε να μ' αφήσει να μείνω στο σπίτι του στο Παρίσι. Στο τέλος της συνέντευξης έκαψα μπροστά στη κάμερα μια φωτογραφία του Χίτλερ. Ήξερα ότι, για το «χώρο», το να προβεί ο Φύρερ της Ανατολής σε κάτι τέτοιο θα ήταν η απόλυτη πρόκληση. Μόλις η συνέντευξη βγήκε στον αέρα η ζωή μου κινδύνευε πια από τους πρώην συντρόφους μου.

Το Παρίσι ήταν το πιο υπέροχο πράγμα που έχω δει ποτέ. Ο Βίνφριντ έμενε στη Μονμάρτη, στο βορειότερο μέρος της πόλης όπου περιτοιχιζόμασταν από ανθρώπους κάθε φυλής και χρώματος –πολλοί απ' αυτούς ήταν μαύροι, Αφρικανοί και Άραβες. Εδώ ήμουν ο πιο ξανθός και χωρίς αμφιβολία ο πιο ψηλός στο δρόμο. Οι άνθρωποι όμως μου φέρονταν φιλικά. Δεν με «κάρφωναν» όπως θα κάναμε εμείς σ' ένα μαύρο στο Ανατ. Βερολίνο. Εδώ ήταν ένας κοσμοπολίτικος τόπος και ήταν συνηθισμένοι να βλέπουν κόσμο από παντού. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ήμουν ένας ξένος.

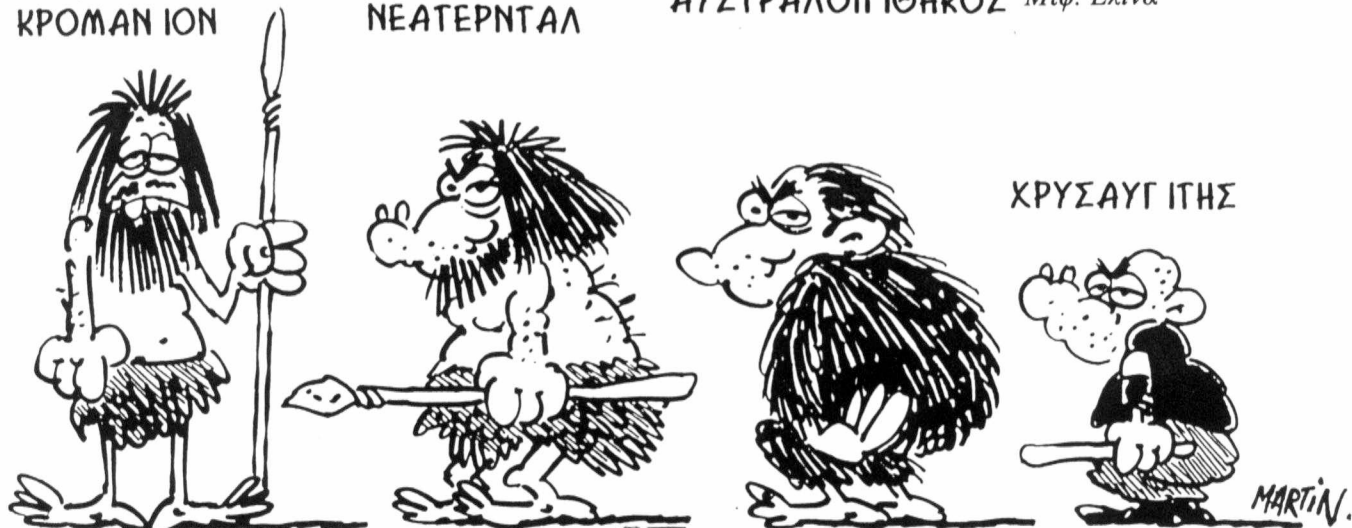
Ήταν μια περίεργη αίσθηση, το να ζεις σ' ένα μέρος της πόλης με τόσους πολλούς μαύρους. Ο Βίνφριντ ήταν ο μόνος Ευρωπαίος στο εξαόροφο κτίριο του. Ένιωθα σαν να είχε φύγει ένα τεράστιο βάρος από πάνω μου, για πρώτη φορά ένιωθα ότι είχα μέλλον.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ
ΚΡΟΜΑΝ ΙΟΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ
ΝΕΑΤΕΡΝΤΑΛ

ΑΥΣΤΡΑΛΟΠ ΙΘΗΚΟΣ *Μτφ. Ελίνα*

ΧΡΥΣΑΥΓ ΙΤΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΖΗΤΟΥΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

Από το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως ζητούνται νέοι οργανωμένοι στην ΚΝΕ για άμεση πρόσληψη στις Μονάδες Αποκατάστασης Τάξεως. Δεκτοί και οικοδόμοι. Αποστέλλετε βιογραφικό: Υ.Δ.Τ. Π. Κανελλοπούλου 4, 101 77 Αθήνα.

Ζητούνται άτομα ανεξαρτήτως ηλικίας για να σταυροκοπιούνται στα μέσα μαζικής μεταφοράς, προς ανόρθωσιν του θρησκευτικού φρονήματος των Ελλήνων. Μισθός και Bonus ικανοποιητικά. Πληροφορίες: Ιερά Σύνοδος, Κοσ Χατζηφώτης τηλ. 7230791

ΠΡΟ-ΣΕ-ΞΕ-ΤΟ

Άτομα από αιρέσεις να αυτοκτονήσουν μαζικά για νέο ρεκόρ Guinness. ΖΩΗ ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΟΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ!!! Πληροφορίες: ΚΕΦΕ, Πατησίων 140.

Ζητούνται αστυνομικοί για μπουφетζήδες σε γλέντι στη Θεσσαλονίκη. Επίσης Dj's με ενημερωμένο ρεπερτόριο. Μισθός, φαΐ, ποτό και Show με Αλθανούς λαδρομετανάστες. ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Διεύθυνση ΕΚΑΜ, Θεσσαλονίκης.

Εθνικόφρονες-πατριώτες για συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη και επαρχία.

Κον Κοσμόπουλο, τηλ. 031 28582

ΜΑΣΑΖ

ΔΩΡΕΑΝ!!!

Όμορφος τσαχπίνης νέος προσφέρει χειρομασάζ και σπείσιαλ αυταρχικό σε Χρυσανγίτες. Ειδικά προγράμματα και για "Στοχικούς". Πληροφορίες στο Περιοδικό.

ΦΩΤΙΑ! Γλυκό μαρτύριο το πρόγραμμά μας! Εξαμελές, αρρενωπό team, πρώην ΜΑΒΗ, όλα τα προγράμματα στο χώρο μας. Διπλά-τριπλά-εξαπλά.. ΕΣΥ Ο,ΤΙ ΠΕΙΣ.

ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΟΨΥΧΟΥΣ

Είμαι 19 Χρονών ΤΡ... Αν κατάλαβες, πάρε με στο 094-55444 ΜΟΝΟ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΣ.

Βαρέθηκαν τα συνηθισμένα;

Πανέμορφο computer, IBM συμβατό, 16 MB RAM, 1,3 G σκληρός, sound blaster 16, CD ROM 16" για SAFE SEX. Πάρε με τώρα! www.neomalakas.com

ΤΑΡΩ
ΕΡΩΤΑΣ ΧΡΗΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΛΛΟΝ

Τι σου επιφυλάσσει η Εφορία για φέτος;

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

Υπ. Εθνικής Οικονομίας
090.33.32.000

ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ
090.23.25.50
mediatel 46 δpx /15"Τ.Θ. 19187

ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΕΣ επενδυτές για επένδυση υψηλών μηνιαίων αποδόσεων, εξασφάλιση κεφαλαίων και κερδών, με προσημείωση πολυτελών ακινήτων. Αψογή συνεργασία, πλήρη νομική κάλυψη
9680361, 8944205, 094/455501 (ΤΚ53359Τ)

ΤΟ ΔΡΟΣΚΟΠΙΟ
από την **Βίκυ Παγιατάκη**

Πολλοί δεν πρόλαβαν να λιποτακτίσουν επειδή δεν ήξεραν ότι θα γίνει πόλεμος. ΕΣΥ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙΣ; Ενημέρωσου τώρα!

090.23.20+ ΑΣΜ
mediatel 46 δpx /15"Τ.Θ. 19187

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΟ, ΑΣΚΑΣΤΟ, ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ.
Νίκος, Τηλ. 6522433

Γιάφκα με όπλα για σκευωρίες, φρεσκοβαμμένη νοικιάζεται σε αναρχικούς/ ακροαριστερούς. **ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ**
Λ. Αλεξάνδρας

Παρουσιαστής στο ΤΗΛΕΤΩΡΑ πουλάει το σούπερ ξεβαφτικό προσώπου ARYAN που αφαιρεί το μελαμυό χρώμα, χαρίζοντάς σας Άφρα χαρακτηριστικά. Μόνιμα αποτελέσματα. Ζητήσατε φύρερ Michaulo Liaken

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΔΙΣΚΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ "Νύχτα θγαίνει ο βασιλιάς", "Τ' απτού ο γιός", "Γειά σου ρε Γιώργη Παπαδόπουλε" λόγω οικονομικής ανάγκης.
Κον Σπ. Κουτρουμάνη
τηλ. 031 556766

ΤΟ εκκλησιαστικό συμβούλιο του ιερού ναού Αγ. Γεωργίου Κλιμεντίου, ανακοινώνει την δημοπρασία 3 ακινήτων στις 7.12 Τ (0742)71323

2001

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΥ ΣΕ ΧΡΟΝΟ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Του Εντουάντο Ροθ

Η αφορμή για τη μετάφραση του κειμένου του καταστασιακού Eduardo Rothe από το 12ο (και τελευταίο) τεύχος της Καταστασιακής Διεθνούς δόθηκε ύστερα από τη πολύμηνη περιπέτεια των ρώσων κοσμοναυτών στο διαστημικό σταθμό ΜΤΡ. Με τη προσδοκία ότι τελικά ο ΜΤΡ θα γκρεμισακιστεί στη γη και θα πέσει μάλιστα πάνω στο Κρεμλίνο και στα κεφάλια των ρώσων γραφειοκρατών παρουσιάζουμε τις παρακάτω θέσεις.

Μιφ: Γ.Γ.

1.

Η επιστήμη στην υπηρεσία του κεφαλαίου, το προϊόν και το θέαμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά κεφαλαιοποιημένη γνώση, φетиχισμός της ιδέας και της μεθόδου, απαλλοτριωμένη εικόνα της ανθρώπινης σκέψης. Ψευτοανωτερότητα του ανθρώπου, η μέτρια πραγματικότητα της παθητικής γνώσης είναι η μαγική δικαίωση ενός αγώνα δουλοπρέπειας.

2.

Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που η εξουσία της γνώσης έχει μετατραπεί σε γνώση της εξουσίας. Η σύγχρονη επιστήμη, εμπειρική κληρονομιά της πίστης της στο Μεσαίωνα, εκτελεί τα ίδια καθήκοντα όσον αφορά την ταξική κοινωνία: αποζημιώνει την καθημερινή ανθρώπινη ανοησία με την αιώνια ειδικευμένη ευφυΐα της. Η επιστήμη υπογράφει με αριθμούς τη μεγαλοπρέπεια του ανθρώπινου αγώνα, αλλά δεν είναι τίποτε άλλο παρά το οργανωμένο σύνολο του ανθρώπινου περιορισμού και της αποξένωσης.

3.

Όπως η βιομηχανία, η οποία σκοπεύει στην απελευθέρωση του ανθρώπου από την εργασία μέσω των μηχανών, όχι μόνο δεν τον έχει απελευθερώσει αλλά τον έχει υποδουλώσει στην εργασία αυτή των μηχανών, έτσι και η επιστήμη, η οποία σκοπεύει να απελευθερώσει τον κόσμο ιστορικά και ορθολογικά από τη φύση, όχι μόνο δεν τον έχει απελευθερώσει αλλά τον έχει αλλοτριώσει μέσα σε μια

ανορθολογική και αντιστορική κοινωνία. Μισθοφόρος της διαχωρισμένης σκέψης, η επιστήμη εργάζεται για την επιβίωση και συνεπώς δεν μπορεί να κατανοήσει τη ζωή παρά σαν μηχανιστική ή ηθική φόρμουλα. Δεν κατανοεί τον άνθρωπο ως υποκείμενο ούτε την ανθρώπινη νόηση ως δράση και γι' αυτό το λόγο έχει άγνοια της ιστορίας ως τετελεσμένης δραστηριότητας και μετατρέπει τους ανθρώπους σε "ασθενείς" στα νοσοκομεία της.

4.

Θεμελιωμένη στην ουσιαστική απάτη της λειτουργίας της, η επιστήμη δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να κοροϊδεύει τον ίδιο της τον εαυτό. Και οι υποτιθέμενοι μισθοφόροι της διατήρησαν από το παλιό ιερατείο τη γεύση και την ανάγκη για μυστήριο. Ως δυναμικό στοιχείο της δικαιολόγησης των κρατών, το επάγγελμα του επιστήμονα προστατεύει με ζήλο τους συντεχνιακούς της κανόνες και τα "από μηχανής Θεού" μυστικά της που τη μετατρέπουν σε μια αξιοκαταφρόνητη φατρία. Δεν είναι καθόλου περίεργο, για παράδειγμα, που οι γιατροί – αυτοί οι επισκευαστές της εργατικής δύναμης – έχουν δυσανάγνωστο γράψιμο: είναι μέρος του αστυνομικού κώδικα του μονοπωλίου της επιβίωσης.

5.

Αλλά αν η ιστορική και ιδεολογική ταύτιση της επιστήμης με την κοσμική εξουσία δείχνει ξεκάθαρα πως είναι στην υπηρεσία του κράτους, και άρα δεν μπορεί να ξεγελάσει κανέναν, ήταν απαραίτητο να περιμένουμε μέχρι τις μέρες μας για να δούμε να εξαφανίζονται οι τελευταίες διαφορές μεταξύ της ταξικής κοινωνίας και μιας επιστήμης που παρίστανε πως είναι αμέτοχη και "στην υπηρεσία της ανθρωπότητας". Η παρούσα ανικανότητα της επιστημονικής έρευνας και εφαρμογής, χωρίς τεράστιους οικονομικούς πόρους, έχει θέσει τη θεαματικά συγκεντροποιημένη γνώση στα χέρια της εξουσίας και την έχει προσανατολίσει σε κρατιστικούς στόχους. Δεν υπάρχει πλέον επιστήμη που να μην είναι στην υπηρεσία της οικονομίας, του στρατού και της ιδεολογίας: και η επιστήμη της ιδεολογίας αποκαλύπτει την άλλη της όψη, την ιδεολογία της επιστήμης.

6.

Η εξουσία, η οποία δεν μπορεί ν' ανεχτεί το κενό, δεν συγχώρησε ποτέ στο ουρανό πως ήταν μια άδεια έκταση αφημένη στη φαντασία. Από την απαρχή της ταξικής κοινωνίας η φανταστική πηγή της διαχωρισμένης εξουσίας βρισκόταν πάντα στον ουρανό. Όταν το Κράτος δικαιολογούνταν θρησκευτικά, ο παράδεισος συμπεριλαμβανόταν στον χρόνο της θρησκείας. Τώρα που το Κράτος επιθυμεί να δικαιολογηθεί επιστημονικά, ο ουρανός είναι χώρος της επιστήμης. Η εξέλιξη από τον Γαλιλαίο στον Βέρνερ φόν Μπράουν δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα ζήτημα της κρατικής ιδεολογίας. Η θρησκεία επιθύμησε να διατηρήσει το χρόνο της, συνεπώς κανείς δεν επρόκειτο να επέμβει στο χώρο της. Αντιμετωπίζοντας την αδυναμία να παρατείνει το χρόνο της, η εξουσία πρέπει να επεκτείνει απεριόριστα το χώρο της.

7.

Αν η μεταμόσχευση καρδιάς παραμένει μια θλιβερή βιοτεχνική πρακτική που δεν αφήνει τον κόσμο να ξεχνάει τα χημικά και πυρηνικά επιστημονικά μακελειά, η "Κατάκτηση του Διαστήματος" είναι η σημαντικότερη θεαματική έκφραση της επιστημονικής τυραννίας. Ο διαστημικός επιστήμονας είναι μπροστά στον ασήμαντο γιατρό ό,τι η Ιντερπόλ μπροστά στον αστυνομικό της γειτονιάς.

8.

Οι ουρανοί που κατά το παρελθόν υπόσχονταν οι παπάδες με τα μαύρα ράσα έχουν τώρα κατακτηθεί απ' τους αστροναύτες με τις λευκές στολές. Ανέραστοι, απρόσωποι υπεργραφειοκράτες, οι πρώτοι άνθρωποι που πάνε πέρα από τη ατμόσφαιρα είναι τα

αστέρια ενός θεάματος που κρέμονται πάνω απ' τα κεφάλια μας μέρα νύχτα, που μπορούν να υποτάξουν τη θερμοκρασία και την απόσταση και που μας πνίγουν όπως η κοσμική σκόνη του Θεού. Ως αντιπροσωπευτικότερο παράδειγμα της επιβίωσης, οι αστροναύτες αποτελούν μια ακούσια κριτική της γης: καταδικασμένοι σε μια τροχιά γύρω απ' αυτήν –και προκειμένου ν' αποτρέψουν το θάνατο από το κρύο και τη πείνα– υπάκουα (“τεχνικά”) αποδέχονται την πλήξη και την αθλιότητα του να είναι δορυφόροι. Ένοικοι μιας πολεοδομίας της αναγκαιότητας μέσα στις καμπίνες, αιχμάλωτοι των επιστημονικών συσκευών, χρησιμεύουν ως παράδειγμα *in vitro* των συγχρόνων τους: παρά την απόσταση δεν δραπετεύουν από τα σχέδια της εξουσίας. Ιπτάμενες διαφημιστικές αφίσες, οι αστροναύτες περιφέρονται στο διάστημα ή πηδούν πάνω στο φεγγάρι προκειμένου να κάνουν τους ανθρώπους να βαδίσουν στο χρόνο της εργασίας.

9.

Κι αν οι χριστιανοί αστροναύτες της Δύσης και οι γραφειοκράτες κοσμοναύτες της Ανατολής αρέσκονται στη μεταφυσική και την άθρηνη ηθική (ο Γκαγκάριν “δεν είδε το Θεό” και ο Μπόρμαν προσευχήθηκε για τη μικρή Γη), αυτό ταιριάζει στις διαστημικές τους “αποστολές”, που πρέπει να αποτελούν την ουσία της θρησκείας τους. Όπως ο “άγιος” Εξυπερύ, ο οποίος είπε τις πιο χαμερπείς βλακειές από μεγάλο υψόμετρο και που η πραγματική του υπόσταση καθορίζεται από τον τριπλό ρόλο του μιλιταριστή, του πατριώτη και του ηλίθιου.

10.

Η κατάκτηση του διαστήματος είναι μέρος της γήινης ελπίδας ενός οικονομικού συστήματος που κορεσμένο από αγαθά, θεάματα και εξουσία εκσφενδονίζεται στο διάστημα αφού έχει φτάσει στο απόγειο των γήινων αντιφάσεων του. Σαν νέα Αμερική, το διάστημα πρέπει να υπηρετεί τα κράτη ως νέο πεδίο για πολέμους και αποικίες –μια νέα περιοχή όπου θα σταλούν παραγωγοί-καταναλωτές επιτρέποντας έτσι στο σύστημα να ξεφύγει από τα περιορισμένα όρια του πλανήτη. Επαρχία της συσσώρευσης, το διάστημα είναι προορισμένο να γίνει η συσσώρευση των επαρχιών – για τις οποίες ήδη υπάρχουν νόμοι, συνθήκες και διεθνή δικαστήρια.. Μια νέα Γιάλτα, το μοίρασμα του διαστήματος δείχνει την αδυναμία των καπιταλιστών και γραφειοκρατών να διευθετήσουν τους ανταγωνισμούς και τους καβγάδες τους στη γη.

11.

Αλλά ο γέρο-τυφλοπόντικας της επανάστασης, που σήμερα ροκανίζει τις βάσεις του συστήματος, θα καταστρέψει τα εμπόδια που διαχωρίζουν την επιστήμη από τη γενικευμένη γνώση του ιστορικού ανθρώπου. Όχι άλλες ιδέες της διαχωρισμένης εξουσίας, όχι άλλη εξουσία των διαχωρισμένων ιδεών. Η γενικευμένη αυτό-διεύθυνση της διαρκούς μεταμόρφωσης του κόσμου από τις μάζες θα κάνει την επιστήμη κοινή για όλους και όχι την αλήθεια των κρατών.

12.

Ο άνθρωπος θα εισέλθει στο διάστημα για να μετατρέψει το σύμπαν σε χώρο παιχνιδιού της τελευταίας εξέγερσης. Η οποία θα εναντιωθεί στους περιορισμούς που έχει θέσει η φύση. Και έχοντας γκρεμίσει τους τοίχους που διαχωρίζουν τον κόσμο από την επιστήμη σήμερα, η κατάκτηση του διαστήματος θα είναι όχι πια ένα οικονομικό ή στρατιωτικό “επίτευγμα”, αλλά η άνθηση των ανθρώπινων ελευθεριών και πραγματώσεων, υλοποιημένο από μια θεϊκή ράτσα. Θα μπούμε στο διάστημα όχι ως εργαζόμενοι σε αστροναυτική διοίκηση ή ως “εθελοντές” σε κυβερνητική έρευνα, αλλά ως αφέντες χωρίς δούλους που επιθεωρούν τις κτήσεις τους.

Ολόκληρο το σύμπαν λάφυρο των εργατικών συμβουλίων.

ΙΝΔΟΥΙΣΤΙΚΟ ΌΠΙΟ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

της

TASLIMA NASREEN

Πριν από κάμποσο καιρό ήμουν προσκεκλημένη ενός καθηγητή του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, στις Ηνωμένες Πολιτείες. Δοκίμασα μεγάλη έκπληξη όταν διαπίστωνα πως το σπίτι του ήταν γεμάτο από κάθε είδους αναπαραστάσεις ινδουιστικών θεοτήτων. Υπήρχαν μέχρι κι αυτές οι κίτρινες ή σαφράν εσάρπες διακοσμημένες με το όνομα του Κρίσνα. Γεμάτη περιέργεια τον ρώτησα ποιο ήταν το νόημα όλων αυτών των ινδουιστικών αντικειμένων στο σπίτι του.

Ο καθηγητής λοιπόν μου εξήγησε πως ήταν πιστός του Ραμακρίσνα. Η πρώτη μου αντίδραση ήταν να σκεφτώ πως αστειευόταν. Επέμεινα λοιπόν, γελώντας, για να μάθω τα πραγματικά του κίνητρα: «Είστε λοιπόν λάτρης του Ινδικού πολιτισμού;»

Όπως, οι εξηγήσεις που έλαβα ως απάντηση στην επιμονή μου, δεν είχαν καμιά σχέση με τον πολιτισμό της Ινδίας. Όλα μαρτυρούσαν αποκλειστικά και μόνο μια αφοσίωση στην ινδουιστική θρησκεία. Μια φορά το χρόνο ο κύριος αυτός πηγαίνει στην Καλκούτα. Διαμένει σε ένα κέντρο της Αποστολής Ραμακρίσνα, συμμετέχει σε προσκυνήματα, προσφορές σε ναούς και σε ομάδες που τραγουδούν θρησκευτικά τραγούδια, κάνει καθαρτήρια μπάνια στο Γάγγη – με λίγα λόγια ό,τι κάνουν οι πιο πιστοί από τους Ινδούς. Αυτός ήταν ο μοναδικός σκοπός των ταξιδιών του στην Ινδία.

Καθώς προσπαθούσα να κατανοήσω τους λόγους της, αν μη τι άλλο περιέργης, συμπεριφοράς ενός ανθρώπου σαν κι αυτόν, ο οικοδεσπότης μου μού εξήγησε: «Αντλώ μια ασύγκριτη γαλήνη.»

Να λοιπόν τι σπρώχνει αυτό τον καθηγητή πανεπιστημίου στα μονοπάτια της Ανατολής: η αναζήτηση της γαλήνης. Για να βρει εσωτερική ειρήνη, κάνει προσευχές, καθημερινές τελετουργίες και διαλογισμό. Κατά τη γνώμη του, το μυαλό του είναι ανίκανο να βρει την ειρήνη χωρίς αυτές τις συγκεκριμένες πρακτικές.

Φυσικά δεν είναι η πρώτη φορά που συναντώ στη Δύση κάποιον μπημένο στο διαλογισμό. Είναι απόλυτα φυσιολογικό. Προκαλεί όμως έκπληξη να διαπιστώνεις ότι αυτό το φαινόμενο αγγίζει και καθηγητές θετικών επιστημών που νιώθουν ανάγκη να προσφύγουν σε τέτοιου είδους μεθόδους για να βρουν την «εσωτερική ειρήνη».

Κατά την παραμονή μου στη Σουπιδία είχα ήδη παρατηρήσει πως πάρα πολλά άτομα συκνάζουν σε σέκτες ινδουιστικές έμπνευσης, κυρίως αυτή που είναι γνωστή με το όνομα Χारेक्रीसना. Αν και ποτέ δεν ρώτησα για τους λόγους αυτής της έλξης, άκουγα πάντα τα ίδια λόγια: «ειρήνη, γαλήνη».

Είχα μείνει κατάπληκτη βλέποντας πολλούς ανθρώπους να λατρεύουν σαν θεό τον φημισμένο ινδό γκουρού Μπαγκουάν Σρι Ραζνίς. Αισθάνομαι σύγχυση όταν διαπιστώνω πως τόσοι και τόσοι Δυτικοί αρνούνται να κατανοήσουν το χαρακτήρα αυτού του Ραζνίς, ενός άπληστου απατεώνα, διαψασμένου για χρήμα και σεξ. Στο Βερολίνο έμεινα άναυδη όταν είδα στους τοίχους της ντισκοτέκ Far-Out στο Κουρφούρστενταμ τεράστια πορτραίτα του Ραζνίς, μπροστά στα οποία κόρευαν ελαφρώς μεθυσμένα νεαρά κορίτσια κι αγόρια.

Δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ σχετικά με αυτή την έλξη που ασκεί στους Δυτικούς η ινδουιστική θρησκεία, οι γκουρού και οι σέκτες τους. Συχνά η εξήγηση είναι ότι πολλοί άνθρωποι των ανεπτυγμένων χωρών νιώθουν την ανάγκη να δραπετεύσουν από μια κοινωνία όπου κυριαρχούν οι αξίες του καπιταλισμού, από μια ζωή άκρως μηχανοποιημένη, απόλυτα συνδεδεμένη με την τεχνολογία. Αηδιασμένοι από αυτό τον τρόπο ζωής, οι Δυτικοί αναπτύσσουν τάσεις αναζήτησης δρόμων επιστροφής στη φύση, ή αυθεντικών τρόπων ζωής που δίνουν ένα ουσιαστικό νόημα στην ανθρώπινη ύπαρξη.

Το ανικανοποίητο και η κατάθλιψη οδηγούν στην αναζήτηση καταφυγίων οπουδήποτε, στην απελπισμένη αναζήτηση της ειρήνης και της γαλήνης που κινδυνεύουν να χαθούν. Να γιατί κάποιοι αναζητούν, σε μια άλλη, άγνωστη θρησκεία, αυτό που ο χριστιανισμός δεν μπορεί πλέον να προσφέρει. Λες και η ειρήνη βρίσκεται απαραίτητως στην άλλη όχθη, λες και η κλόη είναι πιο πράσινη επειδή βρίσκεται στην πίσω πλευρά του τοίχου.

Αυτό που με σοκάρει περισσότερο σε αυτή τη στάση είναι η άγνοια, ή η θέληση να αγνοεί κανείς το γεγονός ότι η θρησκεία είναι σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνη για τα κακά που χτύπησαν κι ακόμα χτυπούν την Ινδική ήπειρο: διαιρέσεις, συνεχείς βιαιότητες που συχνά καταλήγουν σε λουτρά αίματος, τοπικιστικό πνεύμα, μίσος και καχυποψία ανάμεσα στους ανθρώπους. Ιδού κάποιες αγαθοεργίες της θρησκείας σε αυτή τη γωνιά του κόσμου!

Οι Δυτικοί που αφήνονται να γοντευτούν από τον Ινδουισμό αγνοούν πως ακόμα και στην Ινδία υπάρχουν από τα αρχαία χρόνια ανθρωπιστές, ορθολογιστές, κριτικά πνεύματα που προσπαθούν να απελευθερώσουν τους ανθρώπους από την θρησκευτική τύφλωση, να ξυπνήσουν την ανθρώπινη συνείδηση, να εξαπλώσουν την πληροφόρηση και τα φώτα της εκπαίδευσης. Αγνοούν πως πριν από δυο χιλιετίες αναπτύχθηκε στην Ινδία μια υλιστική φιλοσοφική σχολή της οποίας οι εκπρόσωποι αρνούνταν την ύπαρξη του θεού. Ο αθεϊσμός είναι από τα μόνιμα ρεύματα της ινδικής σκέψης.

Βασισμένοι σε μια φιλοσοφία που γεννήθηκε στην Ινδία οι πρώτοι βουδιστές ήταν οι ίδιοι σκεπτικαστές. Ο κοινωνικός αναμορφωτής Ισβάρ Σάντρα Βιντιασαγκάρ, ο κοινωνικός και θρησκευτικός αναμορφωτής Ραμ Μοχάν Ρόι το 19ο αιώνα, ο αρχηγός των ντραβιντιανών Ραμασβάμ Ναϊκέρ Περιγάρ, αντιθρησκευτικό πνεύμα του 20ου αιώνα... εδώ και διακόσια χρόνια δεν έλειψαν από την ήπειρο μεγάλα ορθολικά πνεύματα που εργάστηκαν για να απαλλάξουν την ανθρωπότητα από τον θρησκευτικό ζυγό. Πολλοί ήταν οι διανοούμενοι που διακήρυξαν δυνατά και ευθαρσώς πως δεν υπάρχει θεός και πως όσοι πιστεύουν σε αυτόν είναι θύματα των εμπορών πεποιθήσεων.

Όταν οι Δυτικοί, μπουκτισμένοι από τις ανέσεις, αναζητούν καταφύγιο στον ινδουισμό και εμπιστεύονται τη σωτηρία τους σε έναν γκουρού, αρχηγό μιας σέκτας ινδουιστικής υποταγής για να γιατρέψει τις κακοτυχίες τους, την αλλοτρίωση που δημιουργεί ο χριστιανισμός, ο καπιταλισμός και η καταναλωτική κοινωνία, κάνουν το λάθος να αγνοούν πως οι φανατικοί ινδουιστές, γκουρού και πολιτικοί ινδουιστικών κομμάτων είναι οι πιο φανατικοί οπαδοί του καπιταλιστικού συστήματος και εκπροσωπούν όλες τις ιδέες της ακροδεξιάς και του συντηρητισμού στην Ανατολή.

Ένα από τα μεγαλύτερα λάθη των Δυτικών είναι το να αναζητούν λιμάνι σε άλλες θρησκείες και προλήψεις ή να πιστεύουν πως οι ανατολίτικες φιλοσοφίες θα λύσουν τα προβλήματα που δημιουργούνται από τη μοναξιά, τη ματαιότητα, το κενό της καπιταλιστικής ζωής. Δεν βλέπουν πως η θρησκεία, πέρα από όλα τα άλλα βρίσκεται στη βάση της υπανάπτυξης και των πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών αποκλεισμών στην Ινδία. Έτσι λοιπόν, αρνούνται την αξία της μάχης που δίνουν στην ήπειρο ορθολογικά, ανθρωπιστικά, άγρυπνα, πνεύματα για να εξαλείψουν αυτή τη φρικτή αρρώστια του πνεύματος που ονομάζεται θρησκεία. Γιατί αν συνεχίσει να βρίσκει γόνιμο έδαφος τότε σύντομα θα εξαφανιστούν ο πολιτισμός και η αγάπη για το ανθρωπινό ον.

Το κείμενο αυτό είχε δημοσιευτεί στην εφημερίδα *Le Monde* στις 29 Ιουνίου 1996. Απλώς να αναφέρουμε ότι η λέξη *Taslima* στα Αραβικά σημαίνει «καρτερικός» ενώ *Nasreen* είναι η περσική λέξη για τον Νάρκισσο.

Μτφ. Αλέξανδρος

AMBROSE

BIERCE

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Το Λεξικό του Διαβόλου ξεκίνησε το 1881 σε μια εβδομαδιαία αμερικάνικη εφημερίδα και κράτησε ως και το 1906. Εκείνη τη χρονιά ένα μεγάλο μέρος του εκδόθηκε κάτω από τον τίτλο *Το βιβλίο του κυνικού*. Ο συγγραφέας του, Ambrose Bierce, έγραψε κυρίως μυθιστορήματα τρόμου. Στην Ελλάδα έχει κυκλοφορήσει το βιβλίο του *Το μεδούλι της ζωής* από τις εκδόσεις Όπερα. Πρόκειται για μια άκρως κυνική ματιά στον Αμερικάνικο Εμφύλιο πόλεμο στον οποίο είχε συμμετάσχει και ο συγγραφέας στο πλευρό των Βορείων. Το βιβλίο αυτό υπάρχει και στη δανειστική βιβλιοθήκη της κατάληψης Villa Amalias (Αχαρνών και Χέυδεν γωνία).

Αντιπάθεια: Συναίσθημα που σου εμπνέει ο φίλος του φίλου σου.

Αξιωματούχος: Άτομο που προκαλεί ζωηρότατο ενδιαφέρον στους μη αξιωματούχους.

Απόσταση: Το μόνο πράγμα που οι πλούσιοι επιτρέπουν στους φτωχούς να θεωρούν δικό τους και να το διατηρούν.

Αριστοκρατία: Διακυβέρνηση από τους άριστους (Με αυτή την έννοια η λέξη είναι παρωχημένη, όπως και το είδος της διακυβέρνησης.) Τύποι με ημίψηλα καπέλα και καθαρά πουκάμισα, ένοχοι εκπαίδευσης και ύποπτοι τραπεζικών λογαριασμών.

Αρχιεπίσκοπος: Εκκλησιαστικός αξιωματούχος, κατά ένα βαθμό αγιότερος από τον Επίσκοπο.

Ατιμωρησία: Πλούτος.

Γάτα: Ένα μαλακό, άθραυστο αυτόματο που προσφέρει η φύση για να το κλοτσάει κανείς όταν τα πράγματα στον οικογενειακό κύκλο δεν πάνε καλά.

Δικαιοσύνη: Εμπόρευμα σε λίγο ή πολύ νοθευμένη κατάσταση που το Κράτος πουλάει στον πολίτη σαν ανταμοιβή για την υποταγή του, τους φόρους και τη προσωπική του εργασία.

Δικό μου: Αυτό που μου ανήκει, αν μπορώ να το κρατήσω ή να το αρπάξω.

Διπλωματία: Η πατριωτική τέχνη του να λες ψέμματα για το Κράτος κάποιου άλλου.

Δυσφημώ: Λέω ψέμματα για κάποιον. Λέω αλήθεια για κάποιον.

Εγωμανής: Άνθρωπος χαμηλού γούστου, που προτιμά τον εαυτό του από μένα.

Εμπόριο: Είδος συναλλαγής όπου ο Α αρπάζει από τον Β τα αγαθά του Γ, οπότε για αποζημίωση ο Β βουτάει από τη τσέπη του Δ τα λεφτά που ανήκουν στον Ε.

Εργασία: Μια από τις διαδικασίες με την οποία ο Α προσπορίζει περιουσιακά στοιχεία στον Β.

Θαυμασμός: Η εκ μέρους μας ευγενής αναγνώριση της ομοιότητας κάποιου άλλου με τον εαυτό μας.

Ιθαγενείς: Άτομα μηδαμινής αξίας που βρίσκουμε να καλλιεργούν το έδαφος μιας νεοανακαλυφθείσας χώρας. Σύντομα παύουν να καλλιεργούν: γίνονται λίπασμα.

Καθήκον: Αυτό που μας καλεί με αυστηρότητα προς την κατεύθυνση του κέρδους, μακριά από το δρόμο της επιθυμίας.

Καλοσύνη: Ένας σύντομος πρόλογος σε δέκα τόμους απαιτήσεων.

Κανόνι: Εργαλείο που χρησιμοποιείται για την επιδιόρθωση εθνικών συνόρων.

Κλεπτομανής: Πλούσιος κλέφτης.

Μέλλον: Η περίοδος κατά την οποία οι δουλειές μας πάνε καλά, οι φίλοι είναι πραγματικοί και η ευτυχία μας είναι εξασφαλισμένη.

Μόνος: Με κακή παρέα.

Ναύαρχος: Το ομιλών μέρος του πολεμικού πλοίου σε αντίθεση με το έμβλημα που είναι το σκεπτόμενο.

Νόμιμος: Που συμβαδίζει με τη θέληση ενός αρμόδιου δικαστή.

Οικονομία: Η αγορά του βαρελιού με το ουίσκι που δεν χρειάζεσαι, στην τιμή της αγελάδας που δεν μπορείς να πληρώσεις.

Πατριώτης: Αυτός για τον οποίο τα συμφέροντα ενός μέρους είναι πιο σημαντικά από αυτά του συνόλου. Η απάτη των πολιτικών και το εργαλείο των κατακτητών.

Πατριωτισμός: Εμπρηστικά σκουπίδια που ανάβουν τον πυρσό οποιουδήποτε φιλοδοξεί να φωτίσει το όνομά του.

Στο γνωστό λεξικό του Dr. Johnson ο πατριωτισμός ορίζεται ως το τελευταίο καταφύγιο ενός απατεώνα. Με όλο το σεβασμό προς τον πεφωτισμένο αλλά κατώτερο λεξικογράφο, επιμένω να καταχωρηθεί ως το πρώτο.

Πειρατεία: Το εμπόριο χωρίς το ψευτοπεριτύλιγμά του, έτσι όπως το έφτιαξε ο θεός.

Πολιτική: Σύγκρουση συμφερόντων μεταμφιεσμένη σε σύγκρουση αρχών. Η διαχείριση των δημοσίων θεμάτων για προσωπικό όφελος.

Πολυεθνική: Ιδιοφυής μηχανισμός για την απόκτηση επιμέρους κέρδους χωρίς επιμέρους ευθύνες.

Προσευχή: Η απαίτηση να εκμηδενιστούν οι νόμοι του σύμπαντος για χάρη ενός και μοναδικού αιτούντος που παραδέχεται ότι είναι ανάξιος.

Στέψη: Η τελετή περιβολής ενός ηγεμόνα με τα εξωτερικά και ορατά σημάδια του ελέω θεού δικαιώματος να τιναχτεί στα ουράνια με δυναμίδα.

Συγχαρητήρια: Η ευγένεια της ζήλειας.

Συμμαχία: Στη διεθνή πολιτική, ο συνασπισμός δύο ληστών που έχουν τα χέρια τους χωμένα τόσο βαθιά ο ένας στις τσέπες του άλλου, που δεν μπορούν από μόνοι τους να μαδήσουν ένα τρίτο.

Σύνορα: Στη γεωπολιτική, μια νοητή γραμμή μεταξύ δύο εθνών που διαχωρίζει τα φανταστικά δικαιώματα του ενός από τα φανταστικά δικαιώματα του άλλου.

Συντηρητικός: Ο πολιτικός που είναι ερωτευμένος με τα υπάρχοντα κακά, σε αντίθεση με τον προοδευτικό που επιθυμεί να τα αντικαταστήσει με άλλα.

Ταπεινοφροσύνη: Η κόσμια και πρόπαιστη πνευματική στάση απέναντι στον πλούτο ή την εξουσία. Περιέργως αρμόζουσα σε έναν υπάλληλο όταν απευθύνεται στον εργοδότη.

Φιλία: Ένα πλοίο αρκετά μεγάλο για να χωρέσει δύο όταν ο καιρός είναι καλός, αλλά μόνο έναν στη φουρτούνα.

Φιλοσοφία: Δρόμος με πολλούς παράδρομους που οδηγεί από το πουθενά στο τίποτα.

Ψήφος: Το όργανο και σύμβολο της εξουσίας ενός ελεύθερου ανθρώπου να γελοιοποιηθεί και να καταστρέψει τη χώρα του.

Ψηφοφόρος: Αυτός που απολαμβάνει το ιερό προνόμιο της ψήφου υπέρ ενός ανθρώπου που έχει επιλέξει κάποιος άλλος.

Μτφ. Ελίνα, Αλέξανδρος, Γιάννης, Δημήτρης.

TERRA INCOGNITA

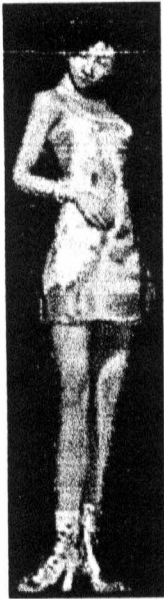
ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ - ΒΙΒΛΙΑΡΑΚΙ, CD: ΔΕΝ ΣΚΟΠΕΥΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΔΙΣΚΩΝ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΗΛΗ. ΡΟΚ ΚΑΙ ΠΑΝΚ ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΔΙΣΚΩΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΛΕΟΝ ΝΑ ΒΡΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΤΗΛΕΘΕΑΤΗ, ΣΤΗ ΜΑΝΙΝΑ-ΚΑΤΕΡΙΝΑ Η ΣΤΟ ΠΛΕΞΙΜΟ ΚΑΙ ΒΕΛΟΝΑΚΙ. ΕΔΩ ΟΜΩΣ ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΕ ΚΑΤΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ: ΜΕ ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ ΖΩΗΣ. Η ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΔΕΙΓΜΑ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ, ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ, ΕΙΡΗΓΟΡΗΣ. ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΑΝΕ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ 1988 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ «ΔΕΝ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΠΑΤΙ ΔΕΝ ΦΤΙΑΧΤΗΚΕ ΠΑ ΝΑ ΠΟΥΛΗΘΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΤΙ ΔΕΝ ΔΕΧΕΤΑΙ Ο,ΤΙΔΗΠΟΤΕ ΦΤΙΑΧΝΕΤΑΙ ΓΑ ΝΑ ΠΟΥΛΗΘΕΙ...». ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΘΕΛΕΙ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΥΝΕΙΣΦΕΡΕΙ -ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΗ- ΣΤΟ ΝΑ ΕΠΙΚΥΡΩΘΕΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΤΟ ΑΝΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΟ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ...». ΑΝ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΕΙΝΑΙ ΤΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΙΖΟΥΝ, ΤΟΤΕ ΜΗΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕΤΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ 9, 13561, ΑΓ. ΑΝΑΡΤΥΡΟΙ, ΑΘΗΝΑ.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΛΙΜΠΕΡΤΑΝΤ-Η ΕΥΛΑΒΕΙΑ ΤΟΥ ΨΟΦΙΜΙΟΥ: ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΑΝΤΙΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ (1876-1908) ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1997 Ο ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΣΤΑΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τ. ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΥΤΕ ΘΕΟΣ ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΗΣ, P.O. Box 199, East Brunswick, 3057, Melbourne, Australia.

GIANFRANCO CRESCIANI -THE PROLETARIAN MIGRANTS: FASCISM AND ITALIAN ANARCHISTS IN AUSTRALIA: ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ CRESCIANI, ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΟΥ ΣΥΔΝΕΥ, ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ. ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ BARRICADE. BARRICADE PUBLISHING, P.O. Box 199, East Brunswick, 3057 Melbourne, Australia.

IN YA FACE: ΤΟ 3ο ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΟΥ ΕΚΔΙΔΕΙ ΤΟ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ BARRICADE ΣΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ. ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ. ΙΔΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ.

ΨΟΦΑ KYOKO DATE

Η Ιαπωνική παραγωγή κινουμένων σχεδίων εκτοξεύτηκε στα ύψη με τη δημιουργία του πρώτου εικονικού της σταρ. Ο κινούμενος χαρακτήρας της 16χρονης Kyoto Date έχει γίνει το σπουδαιότερο ζήτημα και από τον Super Mario. Η Kyoko έχει σχεδιαστεί τόσο καλά ώστε οι δίσκοι της προωθούνται σαν ενός κανονικού ανθρώπου. Οι Ιάπωνες δεν φαίνεται να νοιάζονται που το νέο τους είδωλο δεν είναι καν αληθινό. Η Kyoko έχει τα δικά της fan club και οι πολλές προτάσεις γάμου που έχει είναι η απόδειξη της αποδοχής της από τον κόσμο, ενώ η αυτοβιογραφία της πρόκειται σύντομα να κυκλοφορήσει. Πολλοί Ιάπωνες (και πιθανότατα και γυναίκες) υποφέρουν από αυτό το σύνδρομο των 2 διαστάσεων, όπου έπειτα από τον έρωτά τους για ένα κινούμενο χαρακτήρα δυσκολεύονται να γίνουν αρεστοί σε κανονικούς ανθρώπους.

Είναι η Kyoto η "ιδανική" γυναίκα, το αποτέλεσμα των στερεότυπων των MME τόσων χρόνων; Η τέλεια εικόνα της, η "δυτική της εμφάνιση", είναι το αρχέτυπο του όμορφου μύθου της κοινωνίας μας. Τα MME πάντα παρουσιάζουν τις γυναίκες ως αντικείμενα του sex, θύματα και αποδιοπομπαίους τράγους, αλλά η Kyoko θέτει τα πράγματα σε νέα επίπεδα. Δεν είναι ήδη άσχημο που έχουμε αχυράνθρωπους στα MME στο επίπεδο του Michael Jackson, της αηδιαστικής εικόνας της Pamela Anderson, τις ατέλειωτες επενδύσεις σε "mega stars", γιορτές και γαμημένους διαφημιστικούς σκοπούς;

Γιατί όλοι αυτοί, ενώ είναι εντυπωσιακά δημοφιλείς, δεν έχουν καμιά σχέση με τη ζωή και την εμπειρία μου. Οι ζωές τους φαίνονται τόσο συναρπαστικές, παράξενες και όμορφες. Γιατί προσφέρουμε τους εαυτούς μας σε αυτά τα φρικιά; Γιατί οι άνθρωποι γνωρίζουν τόσα πολλά για τα φρικιά των MME από όσα για τους γείτονές τους, τους συναδέλφους ή τους φίλους τους; Η υπερβολική κοινωνία μας, που στηρίζεται στην αλλοτρίωση της μάζας, της απληστίας και της εμπορευματοποίησης είναι τόσο άρρωστη που ωθεί τους ανθρώπους να ερωτεύονται τη Kyoko Date αντί να έρχονται σε επαφή με άλλους ανθρώπους.

Η δημιουργία αναγκών και επιθυμιών για οφέλη σε χρήματα και εξουσία, μου φαίνεται πως έχει αλλοιώσει τις συνειδήσεις μας, είμαστε πραγματικά άρρωστοι. Πόσοι στην παιδική σας ηλικία δεν καθίσατε μπροστά στην TV, πόσοι δεν βομβαρδίζεστε κάθε μέρα με εικόνες και διαφημίσεις; Η τηλεοπτική χώρα είναι τόσο απομακρυσμένη από την εμπειρία μου, όλη αυτή η κατασκευασμένη ομορφιά, και τα κλισέ. Τα MME δημιουργούν

"όμορφους" χαρακτήρες, είναι θεάματα που ενώ στις ζωές μας και στις αληθινές εμπειρίες μας ποτέ δεν θα μπορούσαν ούτε προϊόντα να πουλήσουν, προσπαθούν να μας πλάσουν και να μας χειραγωγήσουν. Μας πουλούν την ίδια μας την αποξένωση, το κύριο μήνυμα της διαφήμισης είναι πως αν αγοράσεις το Α προϊόν, θα είσαι ευτυχισμένος, πιο όμορφος, πιο δημοφιλής, ότι η ζωή σου θα βελτιωθεί. Εμείς συνεχίζουμε να κυνηγάμε τις ψευδαισθήσεις τους, ψάχνοντας για ευτυχία, αλλά η TV δεν είναι τίποτε άλλο παρά το κουτί της Πανδώρας.

Η TV, η διαφήμιση, τα ΜΜΕ είναι η άρρωστη φωνή της αγχωμένης κοινωνίας μας που βάζει τα λεφτά πάνω από όλα. Πρέπει να σταματήσουμε να κυνηγάμε τις ψεύτικες εικόνες τους να αρνηθούμε τα μοντέλα και τις αξίες τους. Περισσότερο πρέπει να αρνηθούμε τα συστήματα της απληστίας και της εξουσίας που τροφοδοτούν τα ΜΜΕ. Πρέπει να προβοκάρουμε το όλο σύστημα. Τέλος πρέπει να επιτεθούμε σε όλους αυτούς που πιστεύουν στην εξουσία του ενός πάνω στον άλλον, ακόμα και μέσω σύγκρουσης, με βία ή με παραπλάνηση των ΜΜΕ. Και οι Καπιταλιστές και οι Κομμουνιστές έχουν κυριαρχήσει στις ζωές μας από τα ΜΜΕ, ασχολούνται και οι δυο στο να αποκτούν πλούτη και να διατηρούν την εξουσία τους στους άλλους, δεν ενδιαφέρονται για την ατομική ευημερία και τη κοινότητα. Δεν θέτουν τις ανθρώπινες ανάγκες σε προτεραιότητα. Τα ανόητα ΜΜΕ είναι ένα σύμπτωμα του αρρωστημένου συστήματος φτιαγμένο σε ιεραρχίες καταπίεσης και συντήρησης της ανισότητας.

Για να δημιουργήσεις μια λογική κοινωνία, όπου οι ανθρώπινες ανάγκες θα είναι σε πρώτη θέση, πρέπει να προκαλέσεις την εξουσία σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο, δημιουργώντας άμεση δημοκρατία και αποκεντρωμένες δομές, που θα καλύπτουν τις ανάγκες όλων. Πρέπει να απορρίψουμε την εμπορευματοποίηση ανθρώπων και πραγμάτων και να μοιράσουμε με βάση τις ανάγκες απαλλαγμένοι από τη διαφήμιση, την αγορά και τη χειραγωγήση. Τελικά πρέπει να τελειώνουμε με το σύστημα της ιδιοκτησίας το οποίο συντηρεί τον πλούτο, τα προνόμια και που κυριαρχεί επομένως στο κόσμο. Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο αν πάρουμε τις ευθύνες πάνω μας και οικοδομήσουμε τον κομμουνισμό από τη βάση του-- με άλλα λόγια να έχουμε Αναρχία.

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ
ΝΑ ΕΙΣΤΕ
ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΙ

Grool Squad
Μτφ. Γιάννης

ΜΗΝ ΠΤΥΓΕΤΕ ΚΑΤΩ
ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ
ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΣΑΣ